

De zes zondagen ter eere van den H. Aloysius van Gonzaga, opgedragen aan de katholieke jeugd in verband tot de keuze van een zaligen levensstaat

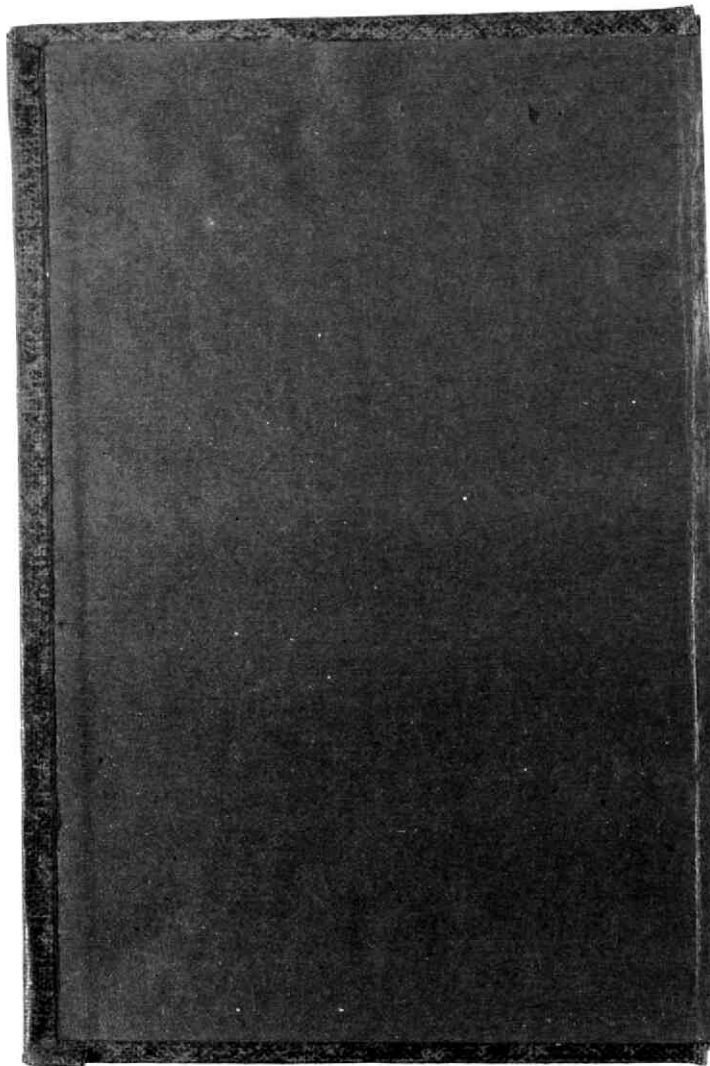
<https://hdl.handle.net/1874/237171>

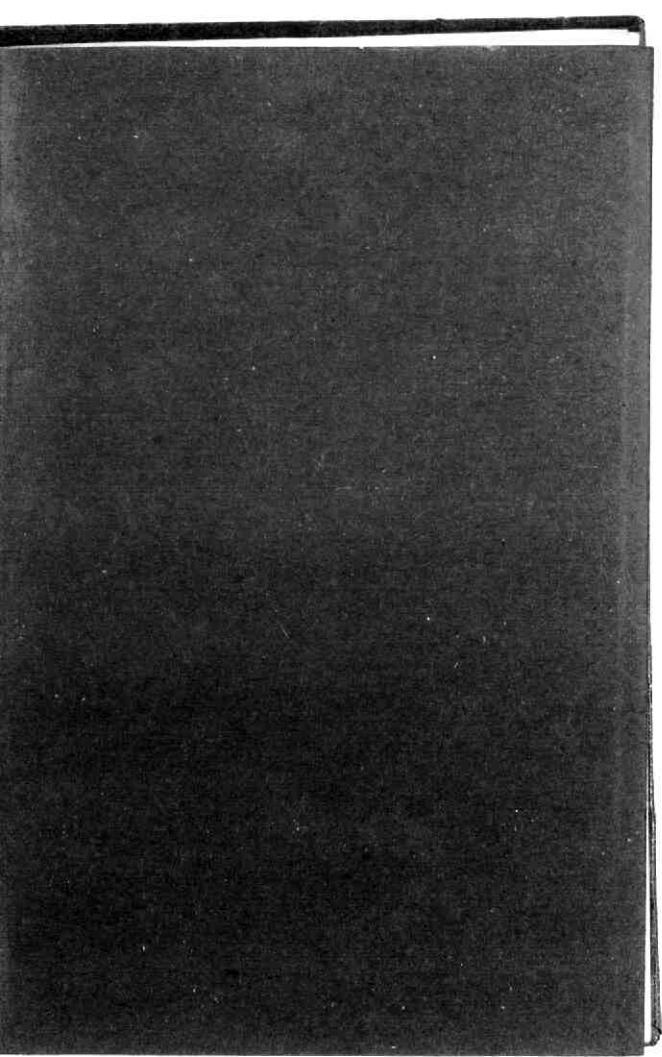
520

H. Kloysius

van Gonzaga

Vak 56

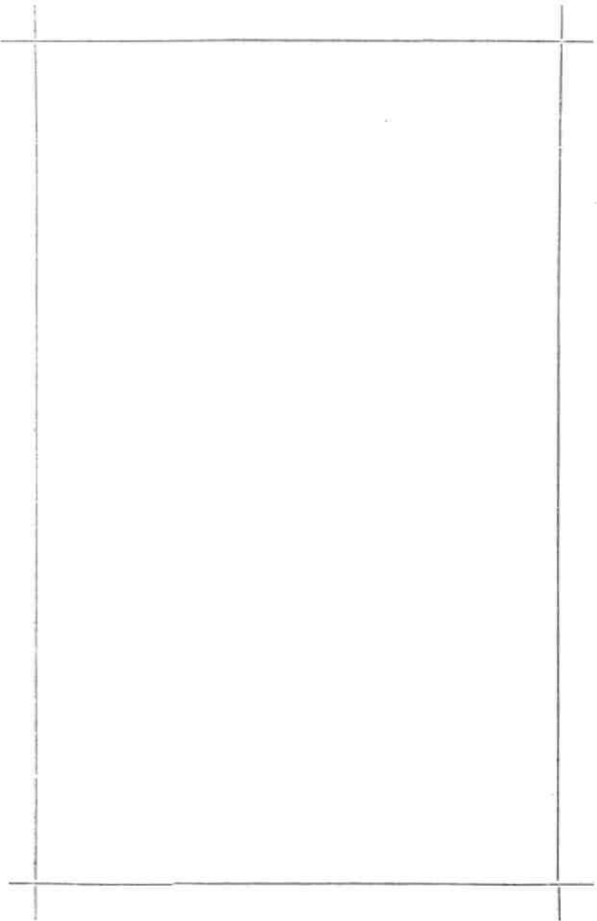

mm 14074

DE ZES ZONDAGEN

TER EERE VAN DEN

H. Aloysius van Gonzaga.

B. Kuchler. M. Stadbach

S. CAROLUS BOROM. et S. ALOYSIUS GONZ.

De zes Zondagen

TER EERE VAN DEN

H. ALOYSIUS VAN GONZAGA

OPGEDRAGEN

aan de Katholieke Jeugd

IN VERBAND TOT DE KEUZE VAN EEN ZALIGEN
LEVENSTAAT

DOOR

G. WALPOT, R. K. Pr.

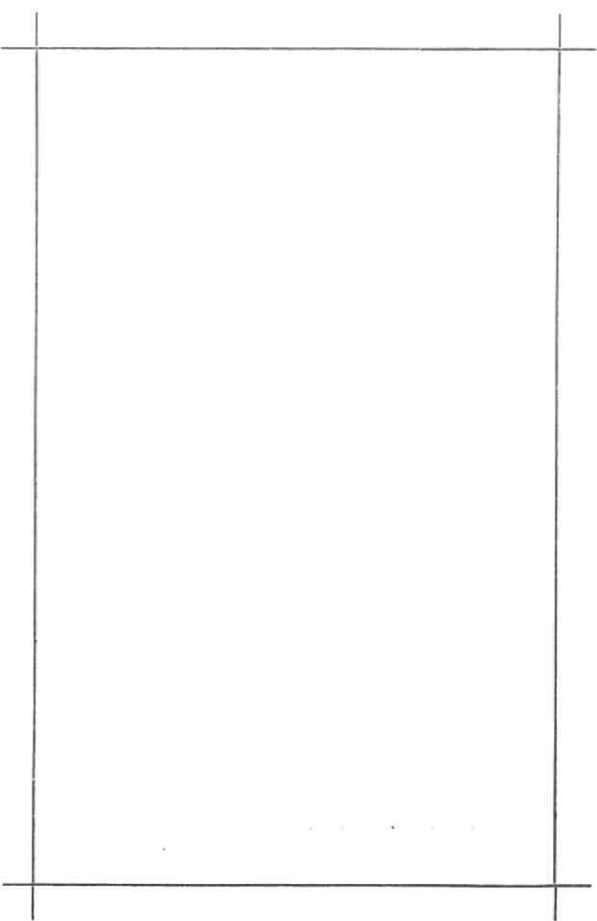
Duizendtal.

DERDE DRUK. /

Met kerkelijke goedkeuring.

Missionarissen van het H. Hart — Tilburg.

aprob 1899

INLEIDING.

DEN 22sten November 1729 verklaarde Paus Benedictus XIII den H. Aloysius van Gonzaga tot Schutspatroon der katholieke jeugd en bijzonderen beschermheilige der scholieren.

Zoudt gij er ook maar een oogenblik aan kunnen twijfelen, of die beminnelijke jongeling van stonde af aan de taak op zich genomen heeft, de studeerende jeugd voortaan te beschermen, te schutsen, en dat al wat haar b lang inboezemt, Hem ten zeerste ter harte gaan zal? Neen, niet waar! Welnu, wat kan er voor de katholieke jeugd van grooter belang zijn dan de levensstaat, dien zij eenmaal en misschien al spoedig te kiezen heeft? Daarvan toch hangt uw geluk hier op aarde, en wat meer is, uw geluk of ongeluk hiernamaals, uwe eeuwigheid grootendeels af. Die allergewichtigste zaak kunt gij dan ook niemand beter dan den H. Aloysius aanbevelen, Hem, die èn door eigen ondervinding èn omdat Hij uwe bijzondere schutspatroon is, u hierin het best verlichten en helpen kan.

Eene oefening, die uwen Beschermheilige het aangenaamste zijn zal, is het houden der Zes Zondagen; want Hij zelf heeft ze, om zoo te spreken, ingesteld. Ziehier bij welke gelegenheid.

In het jaar 1765 verkeerde een novice der Societeit van Jezus te Rome, Nicolaas Celestini genaamd, tengevolge eener gevaarlijke ziekte in levensgevaar.

Den 13^{en} Februari, nadat hij gedurende tien dagen, zelfs geen enkelen droppel water meer genuttigd had, scheen zijn laatste uur nabij. Hij lag bewegingloos, zonder taal of teeken, op zijne legerstede.

Doch hoort, daar roept hij eensklaps met heldere stem uit: „Ik ben weer beter; de H. Aloysius heeft mij genezen!”

Daarop verhaalde hij aan de verbaasde omstanders, hoe de H. Aloysius, tot wien hij altijd eene groote godsvrucht had gevoeld, hem verschenen was, en onder meer, tot hem gezegd had:

„Ik beveel u ook de godsvrucht der Zes Zondagen aan, ter gedachtenis van de zes jaren, die ik in de Societeit van Jezus heb doorgebracht.”

Stelt dan, dierbare jongelingen en jongedochters, al uw vertrouwen gedurende deze oefeningen op uwen machtigen Schutspatroon!

Gij kunt deze oefeningen houden, ofwel

de Zes Zondagen die zijn feest, den 21sten Juni, voorafgaan; ofwel de zes zondagen, die onmiddellijk op het feest volgen; ofwel zes zondagen door het jaar, mits ze niet onderbroken worden.

Zijne Heiligheid Paus Clemens XII heeft door twee decreten van den 11^{den} December 1739, en van den 7^{den} Januari 1740 een vollen aflat op ieder der Zes Zondagen verleend, op voorwaarde dat men biecht, communiceert en eenige godvruchtige oefeningen ter eere van den engelachtigen jongeling Aloysius verricht.

Moge dit boekje u daarin tot leiddraad dienen, en de goede beschermheilige u van God verkrijgen, wat Hem tot meerdere eer en u tot heil en zaligheid strekken zal.

Op het feest der Onbecekte Ontrangenis.

DE SCHRIJVER.

Voor den Tweeden Druk.

Door de katholieke jeugd met buitengewone graagte ontvangen, werd binnen één enkele maand reeds een tweede uitgave van dit boekje verlangd! God alleen zij eer!

Dat ook op dezen tweeden druk zijn zichtbare zegen ruste!

DE SCHRIJVER.

Zinspreuken van den H. Aloysius.

„Quid hoc ad aeternitatem?“

Wat baat dit voor de eeuwigheid?

„Ad maiora nati sumus!“

Wij zijn voor iets hoogers geboren!

DE ZES ZONDAGEN

TER EERE VAN DEN

H. Aloysius van Gonzaga.

1ste ZONDAG.

Over de N. Deugd van Zuiverheid.

In den naam des Vaders, enz.

Kom, H. Geest, vervul de harten uwer geloovigen, en ontsteek in hen het vuur uwer goddelijke liefde.

V. Zend uwen geest af en zij zullen herschapen worden.

R. En gij zult het aanschijn der aarde vernieuwen.

GEBED.

God, die de harten der geloovigen door de verlichting des H. Geestes onderwezen

hebt, geef dat wij in dienzelfden Geest, wat waar is, ondervinden en ons altijd over zijne vertroosting verblijden, door Christus onzen Heer Amen.

Wees gegroet, Maria, enz.

H. Aloysius van Gonzaga, bid voor mij!

't **Z**id u geenszins verwonderen, dat wij dezen eersten Zondag aan de H. Deugd van ZUIVERHEID wijden.

De reden ligt voor de hand.

Op de eerste plaats is het juist deze H. Deugd, waarin *Aloysius* zoozeer heeft uitgeblonken, dat zijn tijdgenooten hem den eere naam van: „engelachtigen jongeling” of „engel in het vleesch” gegeven hebben. En op de tweede plaats is het juist *die* deugd, die gij vooral beoefenen moet, als gij door den goeden God wilt verlicht worden in de keuze van een levensstaat, want, hoe kuischer, hoe reiner, hoe onschuldiger gij zult leven van uw jeugd afaan, hoe beter, klaarder en duidelijker gij zult inzien, hetgeen God voor uw later leven van u wil.

I.

De moeder van den H. Aloysius, *Dona Martha de Tana*, was een door en door brave vrouw, wier grootste genot het was, den goeden God getrouw te dienen. Zij bad dan ook voortdurend tot God, dat Hij zich gewaardigen zou haar een zoon te schenken, die eenmaal in het klooster zou treden, kloosterling worden zou.

En God verhoorde dat gebed, want zooals gij weet, is *Aloysius* later in de *Societeit van Jezus* getreden, Jezuiet geworden.

Welnu, kon een kind, met zulk een vurigheid van den hemel afgesmeekt, anders dan een *voorbeeld van kuischheit* wezen?

Slechts zeven jaren oud, en reeds schonk het zich geheel en al aan den goeden God, Hem belovende voortaan rein, smetteloos, kuisch te leven, welke belofte hij tot zijn heiligen dood toe allergetrouwst heeft nageleefd.

Allertrouwst! Ja, want aan het hof, waarvan *Aloysius* deel uitmaakte, door zijn adellijke geboorte, was het een spreekwoord geworden: „*De kleine Markies van Chatillon is niet van vleesch gemaakt!*” dat wil zeggen: hij wordt niet als alle andere ster-

velingen door het vleesch, een onzer grootste vijanden, bekoord, hij heeft nimmer bekoringen tegen de II. Deugd van Zuiverheid.

Meent evenwel niet, dat dit een voorrecht was, dat hij van den goeden God zoo maar onverdiend verkregen had.

O neen! *Aloysius* had daartoe al zijne krachten ingespannen; hij onderzocht zeer dikwijls en nauwkeurig zijn geweten; biechte steeds met veel zorg en zeer geregeld; en bewaakte vooral aanhoudend zijn oogen, ooren, tong en gedachten, die van hem, heet van bloed, levendig van natuur en scherp van verstand nog meer dan van anderen betugeling vroegen.

Overal, waar hij verscheen, erkende men terstond aan geheel zijn houding den zedigen jongeling.

Nooit veroorloofde hij zich een *vrijen* blik of oogopslag, uit vrees, dat deze hem tot bekoring zoude zijn, zoo zelfs, dat hij meestal de steekspelen of andere vermakelijkheden bijwoonde en niets gezien had, van hetgeen er gebeurd was. Men verhaalt zelfs van hem dat hij de keizerin, in wier tegenwoordigheid hij zich toch dagelijks aan het hof bevond, en die hij op reis door Italië vergezeld had, nooit in het gezicht had gezien

zoo zelfs, dat het hem onmogelijk zou geweest zijn, haar van de andere hofdames te onderscheiden.

Vandaar, dat men hem altijd met neergeslagen oogen door de straten zag gaan, tengevolge waarvan hij, eenmaal religieus geworden, den weg naar *Chutillon*, waar hij geboren was, niet eens kende, noch dien naar *Madrid*, waar hij toch zeer lang vertoefd had.

Welk een groote voorzorg, niet waar, die eer te bewonderen, dan na te volgen is!

Het volgende voorval uit zijn leven teekent hem in geheel zijn engelachtige schoonheid.

Op zekeren dag onderhield hij zich met verscheidene jongelingen van zijn leeftijd in een groote zaal. Een edelman, omtrent 70 jaren oud, veroorloofde zich de vrijheid eenige al te lichte toespelingen te maken. *Aloysius* schaamrood wordend, nam onverschrokken het woord en sprak den onbeschaamde stoutmoedig toe: „*Schaamt gij u niet op uw leeftijd zulke taal te voeren, onder jongelieden? Gij geeft hun ergernis, mijnheer, en zijt hun tot slecht voorbeeld! Zulke vuile taal bederft de goede zeden!*” En hij verwijderde zich terstond en vluchtte den vuilspreker.

Te *Chatillon* had hij van de soldaten eenige onbetamelijke woorden geleerd. Zijn gouverneur berispte hem daarover, toen hij ze hem eens hoorde gebruiken, en de brave jongeling nam die welgemeende berisping zóó ter harte, dat hij sedert nooit weer een enkel onbetamelijk of te vrij woord uitgesproken heeft. En toen hij later zijne eerste algemeene biecht sprak, deed hij dit onder zoo hevig schreien en snikken, dat de biechtvader geloofde hem aan zijne voeten te zien sterven.

Aloysius sprak daarenboven weinig, en dan bijna altijd over geestelijke zaken of studie; toch zocht iedereen zijn gezelschap en was men blij eenigen tijd in zijne tegenwoordigheid te kunnen slijten.

Hoever het de engelachtige jongeling in de II. Deugd van Zuiverheid gebracht heeft, getuigt Kardinaal *Bellarminus*, — die *Aloysius'* geweten zeer goed kende — als hij onder eed verklaart „dat ALOYSIUS gedurende heel zijn leven niet één enkelen keer den opstand van het vleesch onderronden, noch één enkele gedachte of verbeelding tegen de II. Deugd gehad heeft.”

II.

Ziedaar een toonbeeld van ware, degelijke zedigheid!

Tracht, dierbare jongelingen en jonge dochters, *Aloysius*, uw patroon, dan zooveel mogelijk na te volgen in deze engelachtige deugd, door vooral te waken op uwe zintuigen: oogen, ooren en mond, en op de minste uwer gedachten. Wilt toch niet altijd alles zien, alles hooren. Bekent het eens ronduit, waar vandaan komen uwe ergste bekoringen? Omdat gij eens te vrij zijt geweest in uw blik; omdat gij geluisterd hebt naar het een of ander, waarnaar gij niet had behoeven te luisteren; omdat men u iets verteld heeft wat, zoo niet slecht, dan toch zeer verdacht was. Is het niet waar dat, als ge niet gezien, niet gehoord hadt, gij nu veel minder te lijden zoudt hebben van bekoringen, dat is, slechte gedachten?

Weest dan voorzichtig! Gij behoeft uw oogen wel niet in uw zak te dragen, zooals men zegt, of altijd naar den grond te zien, maar dan, als gij denkt of vreest, dat gij iets zoudt aanschouwen, wat u aanstoot kan geven, waakt dan met verdubbelde krachten. Vlucht, vlucht allen en alles, wat

uw kuischheid, die teedere deugd, ook maar in de verste verte zou kunnen schaden.

Zij is als een gladde, heldere spiegel, dien één enkel ademtochtje doet beslaan, en dof maakt.

En om die deugd te bewaren in al hare schoonheid, let vooral er op, wie gij tot vrienden kiest en hebt. Raadpleegt daarover brave, verstandige lieden, in wie gij vertrouwen stelt. Niets ter wereld is gevaarlijker voor uwe onschuld dan, ik zeg nog niet een slechte, maar zelfs een *verdachte* vriend!

Waar gij ook in gezelschap zijt, veroorlooft u nooit iets te doen of te zeggen, wat uw geweten u verwijten kan in strijd te zijn met die H. Deugd!

Kiest *Aloysius* als toonbeeld; verbeeld u dikwijls dien zedigen jongeling te zien, u in zijne heilige tegenwoordigheid te bevinden, dan zeker zult gij immer kuisch handelen, kuisch spreken, kuisch leven, dan zult gij den goeden God als het ware dwingen u te helpen bij de gewichtige keuze van uw levensstaat, want God is niets aangenameer en welgevalliger, dan een kuische ziel.

Wie, welk schepsel schonk Hij de grootste eer, namelijk om zijne moeder te worden?

De *kuische*, de onbevleete Maagd Maria.
Wie was Zijn voedstervader?

De *leliereine*, de allerrechtvaardigste H.
Jozef.

Wie was Zijn boezemvriend, en mocht bij
het laatste avondmaal op Zijn liefdevol
hart rusten?

De *maagdelijke*, de *kuische* Joannes.

Wie zijn nog heden ten dage de beste
vrienden van God?

Zij, die de gelofte van *eenwige zuiverheid*
hebben afgelegd, de kloosterlingen, de
religieuzen.

Nu is het zeker, niemand kan aan zijn
besten vriend iets weigeren, vooral, datgene
niet, wat hij vermag hem te geven.

De gevolgtrekking is klaar en duidelijk:

*Wilt gij van God de genade verwerren
uwe H. Roeping goed te kennen, hetgeen God
u ongetwijfeld kan doen kennen, maakt u
dan vriend van Hem, door reeds in uwe
jeugd recht kuisch, rein, zuiver te leven.*

OEFENING. Let gedurende deze week eens
nauwkeurig er op, hoe en wanneer gij de
meeste bekoringen tegen de H. Deugd van
kuischheid hebt; bekent dit in uw volgende
biecht oprecht aan uw biechtvader, en
volgt stipt zijn raadgeving na.

GEBED*

om door de voorepraak van den
H. Aloysius de H. Deugd van
Kuischheid te verwerven.

Engelachtige Patroon, *H. Aloysius*,
Gij, die de schoonheid der H. Deugd van
Zuiverheid zoo goed kendet, op prijs gesteld
en beoefend hebt, o help mij, bid en smEEK
ik u vol vertrouwen, ook die H. Deugd
beoefenen. Boezem mij een onweerstaanbaren
afschrik in voor alles, wat met haar in strijd
is. Dat ik U, *o kuische jongeling*, altijd voor
oogen hebbe, Gij, Engel in den vleesche,
Gij, die mij als patroon en toonbeeld ge-
geven zijt, en daarom juist mijn gebed des
te liever zult verhooren. Ik wijd U derhalve
mijn oogen, mijn ooren, mijn mond, al mijn
zintuigen. Waak Gij er over, alsof het de
uwe waren, vooral als ze in gevaar mochten
zijn mij tot gelegenheid van zonden te
wezen, en verwerf mij door uwe H. Kuisch-
heid de genade van God mijn H. Roeping
te kennen en die edelmoedig te volgen.
Amen.

* Vooral te bidden na de H. Communie; doch
ook meermalen gedurende den dag.

2de ZONDAG.

Over den geest des gebeds en de godsvrucht tot de H. Maagd.

In den naam des Vaders, enz.

Kom, H. Geest, enz.

Wees gegroet, *Maria*, enz.

H. Aloysius van Gonzaga, bid voor mij !

Wilt gij, dierbare jeugd, zuiver, kuisch leven en zoo den goeden God, a's het ware, geweld aandoen om u duidelijk te leeren kennen, wat Hij van u voor de toekomst verlangt, bidt dan veel, tracht den geest des gebeds te verkrijgen en hebt een teedere godsvrucht tot uw goede, lieve Moeder, de allerzaligste Maagd *Maria*. Uw H. Patroon zal u hierin ook een toonbeeld zijn.

I.

Als twaalfjarige knaap vond *Aloysius* zulk een smaak, zulk een genot in het

gebed, dat hij, nog zoo jong, uren en uren biddend kon doorbrengen, en dan niet zelden een vloed van tranen stortte, die zijne kleederen doorweekten en den vloer zijner kamer besproeiden. Ja meer, van zijn zevende jaar zelfs was het zijn dagelijksche gewoonte, de *getijden der H. Maagd* en de *boetsalmen* te bidden. Daarom was hij ook het liefst alleen met zijn God, die zich nooit in edelmoedigheid laat overtreffen. Voortdurend was hij bezig met oefeningen van godsvrucht en gebed. Men heeft hem door de reten der deur zijner kamer gadegeslagen; daar lag hij uren achter elkaar voor een kruisbeeld gekniel, op den blooten vloer, met uitgestrekte of over de borst gekruiste armen, terwijl hij aanhoudend liefdezuchten slaakte; ofwel men zag hem in vervoering zoo onbeweeglijk, alsof hij een beeld geweest ware.

Dan konden zijn gouverneur of zijn bedienden de kamer in en uitgaan, *Aloysius* bemerkte ze niet. Toen hij later door Gods beschikking een boekje vond van *Pater Petrus Canisius* over het gebed, leerde hij met meer orde bidden.

Nog later nam hij zich zelfs voor, zijn gebed voortaan altijd *zonder de minste*

verstrooiing te verrichten. Hij begon dan zijne gebeden, en als hij na een kwartier of half uur merkte verstrooid te zijn geweest, beschouwde hij dien vervlogen tijd als niet geweest, en begon weer geheel op nieuw. Zoo bracht hij eens vijf uren achter elkaar in gebed door; en hij liet deze gebeden nooit achterwege, zelfs niet, toen hij achttien maanden lang door koorts gekweld werd. Hij kon dan ook aan zijne overheden verklaren dat gedurende zes maanden zijn verstrooiingen in het gebed den duur van *één Wees gegroet* niet te boven gingen. Vooral echter in lijden en tegenspoed zocht hij zijn troost in het gebed. Een enkel voorbeeld uit vele.

Alvorens eene keuze te doen aangaande zijn levensstaat, in welke orde hij nl. zoude treden, had hij zijn gebed verdubbeld, om van God de verlichting in een zoo gewichtige zaak af te smeeken.

Toen hij nu besloten was *Jezuïet* te worden, maakte hij 't eerst zijn opgevat plan aan zijne moeder bekend en later ook aan zijn vader.

De eerste zag haar hartewensch vervuld en was zeer tevreden. Doch de vader, die iets geheel anders met zijn oudsten zoon

voorhad, op wien hij al zijne hoop voor de toekomst had gesteld, ontstak bij deze bekendmaking in hevigen toorn; hij deed zijn zoon harde verwijtingen en joeg hem eindelijk weg, hem verbiedende voorloopig nog onder zijne oogen te verschijnen.

Aloysius ging bedroefd naar zijn kamer, wierp zich ter aarde, en bracht met uitgestrekte armen een geruimen tijd door in het vurigste gebed.

En wat nu te zeggen van zijn godsvrucht tot de H. Maagd? Nog voor hij geboren was, beloofde zijne brave moeder reeds met hem naar *Loreto* ter bedevaart te gaan om hem daar aan *Maria*, de machtige Hemelkoningin, toe te wijden.

Kon het anders of *Aloysius* zou eenmaal een harer grootste vereerders worden? De eerste woorden, die hij leerde stamelen, waren dan ook: „*Jezus, Maria*”; zijn eerste gebed: het „*Wees gegroet.*” Op zevenjarigen leeftijd had hij reeds de gewoonte het klein officie van O. L. Vrouw te bidden, en bezielde hem zulk een godsvrucht tot *Maria*, dat hij over Haar sprekend, aan Haar denkend of van Haar hoorend, als verteed werd door de vurigste liefde tot zijne hemelsche Moeder, zooals hij zelf verklaarde.

Geen wonder, dat zijn liefste uitspanning dan ook was, in een kerk aan *Maria* gewijd, te mogen gaan bidden; dat hij alle vigilies der feestdagen van de Moedermaagd en alle Zaterdagen Haar ter eere streng vastte; dat hij Haar, nog zeer jeudig, gelofte van eeuwige zuiverheid gedaan had.

II.

Spiegelt u thans weder aan uw leerrijk toonbeeld.

Hebt gij ook zulk een lust, zoo'n vermaak in het gebed? Bidt gij gaarne? Ieder christen moet bidden, wil hij staande blijven in de deugd; hoeveel te meer een christen, die iets noodig heeft; hoeveel te meer gij, die den staat wilt leeren kennen, waartoe God u roept, waarvan uw geestelijk en tijdelijk geluk afhangt.

Aloysius was een jongeling van gebed; hij had den geest des gebeds. Wat wil dat zeggen? Dat hij een behoefte gevoelde aan het gebed; dat het gebed hem nooit verveelde, dat hij nooit iets begon of eindigde zonder het gebed. Is dat ook zoo met u het geval? Als gij moeielijkheden hebt of bedroefd zijt, waar zoekt ge dan

het eerst uitkomst en troost? Bij de menschen, of bij God in het gebed?

Zijt ge gaarne in de kerk; of vallen u daar de diensten te lang, en verlangt ge altijd maar, dat het gedaan zij?

Wilt gij door God verlicht worden in de keuze van uw levensstaat, o, bidt dan toch, bidt toch veel, om het even, wat gij ook worden wilt, want ook voor degenen, die in de wereld blijven of niet priester worden, is niet elke levensstaat een: „zalige” levensstaat.

Wilt gij door God verlicht worden, dan moet gij u zeer zeker waardig maken die verlichting te ontvangen. Welnu, bidt, want de *H. Bernardus* zegt: „het gebed regelt onze verlangens, leidt onze handelingen, en maakt onze misstappen weer goed.”

Als gij dus ooit behoefte hebt aan gebed, dan is het in dezen tijd van uw leven. Tracht die behoefte te begrijpen, en geeft er toch dikwijls gehoor aan.

Maar zorgt ook zooveel mogelijk zonder vers rooidheid te bidden. Zoover als *Aloysius* zult gij het wel niet brengen. Maar u aan zijn voorbeeld spiegelen, dan kunt gij toch wel, door u ten minste eenige moeite te geven, het tot een tamelijke hoogte

brengeu. Gij weet ook, dat sommige plaatsen meer geschikt zijn om te bidden dan andere. Kiest dan bij voorkeur de kerk of stille, afgezonderde p'aatsen om er met God bezig te zijn. In de kerken toch troont Jezus in het kleine tabernakel, en roept hen, die belast en beladen zijn, (dat wil zeggen: die iets, wat dan ook, noodig hebben,) om hen te helpen. En om nog beter en eerder door den goeden God verhoord te worden, gaat altijd eerst tot uwe Machtige Moeder, de allerzaligste Maagd *Maria*. Hebt Haar kinderlijk, teederlijk lief.

Gij moet tot Haar niet hoogdravende, lange, van buitengeleerde gebeden richten: maar eenvoudig, kinderlijk met Haar spreken, zooals gij tot uw moeder, uw vader, of uw vriend spreken zoudt. Haar zeggen: „dit of dat, lieve Moeder, zou ik gaarne door U van God bekomen, en ik laat U niet eer met rust, vóór ik het door U verkregen heb.”

Viert ook, zooals gij dit bij den *H. Aloysius* zaagt, op een geheel bijzondere wijze hare feesten.

Laat geen enkel voorbij gaan, zonder ten minste iets ter Harer eer gedaan te hebben: zoo ook op de *Zaterdag*en, Haar

geheel bijzonder toegewijd. Kan die goede Moeder ongevoelig blijven bij hetgeen gij voor Haar doet? Zal hare liefde zich door de uwe laten overtreffen? En zal zij niet al hare macht bij haar goddelijken Zoon gebruiken om U zijn II. Wil kenbaar te maken? Maar bemint Haar dan ook recht hartelijk: toont Haar dit, waar of hoe gij ook maar kunt.

Vertrouwt door Haar, zonder angst of bezorgdheid, geheel uwe zaak aan God toe; gij kunt ze in geen betere handen stellen!

OEFENING. Maakt het besluit voortaan in moeielijkheden, angsten, bekoringen, of wat dan ook, eerst tot het gebed, tot God en de II. Maagd uw toevlucht te nemen, voordat ge om raad of hulp bij de menschen gaat, en geen werk te beginnen, zonder eerst uw hart tot God en de II. Maagd verheven te hebben in een kort maar vurig gebed.

G E B E D *

Om door de voerspraak van den H. Aloysius, den geest des gebeds en een ware godsvrucht tot de H. Maagd te verkrijgen.

Godvruchtige Patroon *H. Aloysius*, verkrijg voor mij door uwe machtige voerspraak den waren geest des gebeds en een teedere godsvrucht tot de allerheiligste Maagd *Maria*. Geef, dat ook ik gelijk gij smaak, lust, behoefte in het gebed gevoel: dat ik mij, als van zelf, voel getrokken tot het gebed. O! mocht ik toch zoo kunnen bidden gelijk gij badt! Daar ik er voortaan naar zal trachten, om zooveel mogelijk zonder verstrooidheid te bidden, zoo vraag ik nederig en met vertrouwen uw hulp, die gij mij zeker niet weigeren zult. Stort ook een vonkje dier kinderlijke liefde tot *Maria*, die u zoo overvloedig bezielde in mijn hart, opdat ik haar oprecht kind zij, al de dagen mijns levens, en zij aan mij, gelijk aan u, al haar moederlijke zorgen bestede. Alles, wat ik heb en bezit, wijd ik Haar daarom, naar uw voorbeeld, voor eeuwig toe. Amen.

* Vooral te bidden na de H. Communie; doch ook meermalen gedurende den dag.

3de ZONDAG.

Over den H. Wil Gods en de zuivere
meening.

In den naam des Vaders, enz.

Kom, H. Geest, enz.

Wees gegroet, Maria enz.

H. Aloysius van Gonzaga, bid voor mij!

Voordat gij dààr zult komen, waar de goede God u roept en hebben wil, zult gij nog veel te doen, nog veel te leeren, veel te doorworstelen hebben. Immers, wat gij ook wilt worden, gij kunt er niet zoo op eens toe komen. Er is misschien nog een lange weg af te leggen, alvorens gij het doel, dat ge u voorstelt, zult bereiken. Moeielijkheden zult gij bijna zeker ontmoeten.

Wilt gij u daartegen sterken en wilt gij u zooveel mogelijk vergewissen, of gij u wel op den weg naar het doel bevindt, waarheen u de goede God roept, streeft er dan

naar zijn H. Wil in alles, altijd en overal te kennen, Hem stipt, nauwkeurig, koste wat het koste, te volbrengen, en bij al wat gij doet een zuivere meening of intentie te hebben, zooals gij dit in den *H. Aloysius* bewonderen en zeker navolgen zult.

I.

Aloysius, nog kind zijnde, meende een inwendige stem te hooren, die hem riep tot het kloosterleven: die stem kon van niemand anders zijn dan van God, want hij had zijne moeder verschillende malen hooren zeggen, daar het God behaagd had haar verscheidene zonen te schenken, dat zij gelukkig zou zijn als er één kloosterling werd.

Op zekeren dag maakte hij zijne moeder dan ook bekend: „ik geloof zeker, dierbare Moeder, dat God mij tot het kloosterlijke leven zal roepen.” Voortaan hield deze eene gedachte zijn jeugdige geest bijna uitsluitend bezig: hoe dien H. Wil Gods ten uitvoer te brengen; dagelijks bad hij daarvoor, doch zóó, dat hij alles hoegenaamd in Gods handen stelde en Hem, die

alles wist en kende, als het ware bezwoer, de heele zaak zoo te willen beschikken, als Hij oordeelde, dat 't beste was.

Eerst gevoelde hij zich getrokken om zich geheel en al van de wereld af te scheiden en in een der *strengste* orden te treden. Dan, het werd hem klaar, dat God 't anders wilde; en daarom besloot hij zich liever tot de *Societeit van Jezus* te bepalen, waarin men niet alleen aan zijne eigen heiliging, maar ook aan die des naasten verplicht is te werken. En meent nu niet, dat hij gerust was. Thans nam hij met allen aandrang zijn toevlucht tot zijne hemelsche Moeder *Maria* op het feest harer luisterrijke Hemelvaart. Toen vernam hij duidelijk een inwendige stem, dat hij *Jezuïet* moest worden, en verder zich in alles tot zijn biechtvader moest wenden bij hetgeen hij voor de toekomst te doen had. Met de grootste angstvalligheid luisterde hij dan ook naar diens raadgevingen en legde hem zijn geweten tot in de kleinste plooien bloot. Toen zijn vader, de Markies, hem aangaande zijn plan voor de toekomst ondervroeg, en deze zijn ontevredenheid en leed daarover aan *Aloysius* betuigde, antwoordde de brave jongeling, dat hij, na rijp beraad, door God

meende geroepen te zijn en dat hij God wilde en moest gehoorzamen.

De vader echter hield aan; hij wees zijn zoon op zijn ziekelijken toestand. „Ik heb zoozeer medehulp noodig,” sprak hij. „Reeds nu kondet gij mij grootendeels ter zijde staan. Treedt gij echter in het klooster, dan zal ik niemand meer hebben, op wien ik mij verlaten kan. Ik zal onder den last bezwijken en gij zult de oorzaak zijn van mijn dood.”

Maar noch bedreigingen, noch de teedere taal eens vaders konden hem bewegen ook maar een haartje breed af te wijken van den weg, waarlangs hij thans zeker wist, dat God hem ten hemel wilde leiden.

Vandaar dat hij zich verstoutte de kamer van den Markies, waar deze, aan een hevige ziekte lijdende, reeds geruimen tijd te bed lag, binnen te treden, en zijn vader aldus toe te spreken: „Vader, ik stel mij geheel in uwe handen; maak van mij, wat gij verkiest; maar ik ben zeker door God tot de *Societeit van Jezus* geroepen te zijn, en zoo gij u tegen mijn roeping verzet, handelt gij tegen Gods II. Wil.” Na aldus stoutmoedig, doch met allen eerbied gesproken te hebben, verwijderde hij zich, zonder antwoord af te wachten.

II.

Dit is voldoende om u te toonen, hoezeer uw H. Patroon den aanbiddelijken Wil van God verlangde te kennen, maar meer nog, vurig en stipt wenschte na te leven.

Tracht u daar nu eens diep van te overtuigen, nu niet alleen, maar ook alle dagen van uw leven, dat uw geluk, eeuwig en tijdelijk, afhangt van de vereeniging van uw wil met dien van God; en hoe nauwer die vereeniging is, hoe gelukkiger gij zult.

Welnu, wie zal u dien H. Wil leeren kennen, vooral in datgene wat uw H. Roeeping aangaat? Uw biechtvader, uw geestelijke leidsman.

Opdat deze u echter leide, moet ge hem, zooals ge dit bij den H. *Aloysius* zaagt, uw hart geheel en al bloot leggen: hij moet u door en door kennen.

Hoe zou hij u anders kunnen leiden, niet waar? Maar kent hij eenmaal den toestand uwer ziel, uws gewetens, dan zal hij u zeker daarheen wijzen, waar God u hebben wil: Jezus Christus immers heeft vooral van onze geestelijke leiders gezegd: „Die u hoort, hoort mij.”

Als gij derhalve uw biechtvader alles hebt gezegd, wat u op het hart ligt, luistert dan ook naar hem. Beantwoordt onbewimpeld de vragen, die hij u stelt en laat het aan hem over te oordeelen, zonder u over de rest gewetensangsten te maken.

Maar wendt u ook, zooals uw H. Patroon, bij voorkomende moeilijkheden tot God en de H. Maagd, uwe goede Moeder, en tot den H. *Aloysius* zelf, opdat Zij u en uw biechtvader verlichten en u kracht geven om Gods H. Wil te volbrengen; want o, dat kost soms veel, veel moeite! Van alle kanten ondervindt men ze somtijds, de moeilijkheden! Grootendeels, we kunnen er stellig van overtuigd zijn, komen ze van den duivel, die jaloersch is op onzen vooruitgang op den weg der volmaaktheid: het streven nl. om Gods H. Wil te kennen en te volbrengen. Ook onze naastbestaanden zijn ons niet zelden tot hindernis, en vooral hier, moeten wij luisteren naar den raad van een heilig en verstandig biechtvader.

Eerbied en liefde moeten wij blijven behouden voor onze dierbaren, zooals we dit zoo treffend in *Aloysius* zagen. Maar God moeten we meer vreezen en eeren dan het

schepsel, en als we met een zuivere meening en goede bedoeling niets anders dan Gods eer en ons zielenheil zoeken, dan, weest zeker, zal de eene na de andere moeielijkheid verdwijnen, en behaalt God ten slotte altijd de overwinning.

Ik sluit met een heerlijk woord van de *H. Teresia*, die uitnemende leermeesteres in het geestelijk leven. Het verdient al uw aandacht, uw voortdurende overweging.

„Als God ons ingeeft een goed werk te verrichten, (dus hier, een zaligen levensstaat te kiezen,) en hij ons dit verscheidene malen ingeeft, dan ben ik van gevoelen, dat wij nimmer in gebreke moeten blijven het te ondernemen en uit te voeren, zeggende, dat wij het om de een of andere reden niet zullen kunnen; want als wij ons alleen uit liefde tot God er toe voelen getrokken, zullen wij zeker met Zijne hulp en genade er in slagen, daar aan God niets onmogelijk is!”

OEFFENING. Ons gewoon maken dikwijls te verzuchten: *Heer, leer mij Uw H. Wil kennen en volbrengen!*

G E B E D *

Voor de viering van den H. Aloysius door H. Wil te Leiden, Rotterdam en Haarlem, met vermelding van de vieringen.

Machtige Patroon, *H. Aloysius*, wiens eenigst streven het was, Gods H. Wil te kennen, wiens levensdoel bestond in dien tot in de kleinste bijzonderheden te volbrengen, ach, ik bid u vurig, leer mij toch inzien, dat dit het ware, het hoogste geluk is op deze wereld, een geluk, waarvan mijn eeuwige zaligheid geheel afhangt. Vraag dan met en voor mij, o dierbare Beschermheilige, dat Gods H. Wil mij duidelijk, klaar en zoo spoedig mogelijk geopenbaard worde! Dat alle twijfel, alle bezwaren, alle angsten verdwijnen door uwe invloedrijke tussenkomst. Verlicht, H. Geest, door de voorpraak van den *H. Aloysius*, daarom mijn geestelijken leidsman. Dat hij mij leide alleen, zooals God het wil, zooals het 't meest tot zijne meerdere eer en tot mijn zaligheid

* Vooral te bidden na de H. Communie; doch ook meermalen gedurende den dag.

strekt; en mocht ik dan den moed en de
kracht hebben dien H. Wil zoo volmaak
mogelijk te volbrengen, als gij hem, *Aloysius*
hier op aarde volbracht hebt, als gij hen
thans in den Hemel volbrengt. Daarom
bid ik nederig met den H. *Augustinus*
„Geef mij, o Heer, de kracht om te doen
wat Gij gebiedt, en gebied mij, wat Gij wilt!”
Amen.

4de ZONDAG.

Over de H. Afzondaering.

An den naam des Vaders, enz.
Kom, H. Geest, enz.

Wees gegroet, Maria, enz.

H. Aloysius van Gonzaga, bid voor mij!

Als ge iets *goed* wilt hooren, luistert ge *aandachtig* toe; maar daarmede zijt gij niet tevreden; gij legt de anderen ook nog het stilzwijgen op, opdat u het minste zelfs niet ontga.

Zoo geschiedt het in het dagelijksch leven, maar zoo moet het ook in het geestelijk leven gaan.

Als men de stem der genade, die de stem van God is, duidelijk wil hooren, moet men maken, dat alles rondom ons stil is. Van daar dat God bij den profeet *Oseas* zegt:

„Ik zal haar (de ziel) in de afzondering voeren, en dan tot heur hart spreken.”

Laten wij eens gaan zien, hoe *Aloysius* het nut, het noodzakelijke der afzondering begreep, en vervolgens in hoever gij ze beoefenen hebt.

I.

Door eene echt christelijke, brave moeder opgevoed, had *Aloysius* reeds van zijn prilste jeugd geleerd een groote liefde tot het gebed te hebben, en het heilig kind maakte zulk een goed gebruik van de lessen zijner moeder, dat de lust tot het gebed zich bij hem veel vroeger vertoonde, dan bij andere meer buitengewone kinderen.

Toen hij in staat was alleen te loopen, bemerkte men bij hem eene neiging om zich dikwijls te verbergen. En met wat vond men hem dan bezig in zijne eenzame schuilplaats, in zijne *afzondering*? Met het gebed!

De liefde tot de afzondering was hem als het ware aangeboren.

Als elfjarige knaap maakte *Aloysius* het besluit afstand te doen van zijn eerstgeboorterecht en den geestelijken staat te

omhelzen. Hij smeekte daarom zijn vader, den Markies, hem toch te ontslaan van in de hofwereld mee te leven, en hem toe te staan alleen, in stilte, zijne dagen aan de studie te mogen wijden. Hij gaf als reden zijne gezondheidstoestand aan, maar in werkelijkheid was het de walg, de tegenzin dien hij had voor praal en hoffelijkheid, en de aandrang, waardoor hij zich tot de afzondering getrokken gevoelde.

Toen hij echter, na veel gebeds, stellig overtuigd was, dat God hem tot het kloosterlijke leven riep, besloot hij van stonde af, de wereld geheel en al te verlaten.

Hij vermeed alsdan met de meeste zorg alle soort van bijeenkomsten, vooral den schouwburg en de groote feestmaaltijden. Als allen daarheen waren, bleef *Aloysius* alleen op zijn kamer, en hield zich bezig met gebed, geestelijke lezing, meditatie of andere godvruchtige oefeningen. Geregeld bracht hij het grootste gedeelte van den dag, dàar, op zijn kamer, door, zoo zelfs, dat er soms dagen en dagen voorbij gingen, dat men hem ternauwernood zag, ja, dat men zelfs zijn spraak niet hoorde, want hij was gewoon zoo weinig mogelijk te spreken. Toen hij later religieus was, heeft hij zelf

dan ook verzekerd, gedurende één dag in het klooster, meer gesproken te hebben dan gedurende vele maanden, toen hij nog in de wereld leefde.

Inderdaad *Aloysius* beminde de afzondering, met meer dan gewone liefde, zooals een heilig jongeling als hij die slechts beminnen kon, overtuigd als hij was, hoe noodzakelijk ze is voor iemand, die Gods stem wil hooren in zijn binnenste; daar hij zich alleen met God wilde onderhouden, moest hij de wereld noodzakelijkerwijze schuwen en vluchten. Vandaar, dat hij ook zoo duidelijk in die afzondering vernam, wat God van hem vroeg.

II.

Aloysius in dit punt streng te willen navolgen is onmogelijk. Vooreerst hebt gij zeer zeker de heiligheid niet van uw glorierijken patroon. Ook zijn de omstandigheden voor u zóó, dat gij zeker niet goed zoudt handelen, al wildet gij hem op den voet opvolgen.

Maar hij leert u toch, waar gij Gods stem, Gods H. Wil zeker zult vernemen: in de afzondering, in de eenzaamheid,

Nu behoeft ge u wel niet, van den morgen tot den avond in de eenzaamheid te bevinden; dit zou zelfs afkeuringswaardig zijn. Maar bij tijd en gelegenheid is zij voor u bijna noodzakelijk.

God immers moet u verlichten. Om door God verlicht te worden, moet Gij tot Hem naderen. God nu, weet het wel, is niet in het gewoel der wereld, maar in de eenzaamheid, in de afzondering te vinden en te spreken, hetgeen Hij zelfs met evenveel woorden aan de *H. Teresia* zeide: „*Er zijn zeer vele zielen, met wie ik mij zeer gaarne zou onderhouden, maar de wereld maakt zooveel gedruisch in heur hart, dat mijne stem zich onmogelijk kan doen verstaan, Ach! of ze zich toch maar een weinig van dat gewoel der wereld wilden verwijderen!*”

Dat zal wel genoeg zijn om u het nuttige, ja, het noodzakelijke der afzondering te doen inzien, die, als ze voor ieder christen noodig is, dan toch zeker voor degenen, die een levensstaat willen kiezen, waarover zij nog aan 't beraadslagen zijn.

Wat verstaat men nu door die afzondering, die eenzaamheid?

Natuurlijk — ik herhaal het — niet een

voortdurende afzondering van allen en alles. Dat zou even dwaas als onmogelijk zijn.

Op de eerste plaats dan, wat men een *retraite* noemt. Deze is u zeer sterk aan te raden, indien het u eenigszins mogelijk is: u eenige dagen, namelijk, geheel terug te trekken in een geestelijk huis of klooster, om onder geleide van een vroom priester-kloosterling, de eeuwige waarheden te overwegen en u dan hoegenaamd met niets anders bezig te houden.

Dat zijn dagen van het grootste heil voor uwe ziel. Wat ge anders niet inziet, niet begrijpt, wordt u dan zeer dikwijls helder en klaar. Men spreekt er u over uw einddoel, den dood, 't oordeel, de zonden, en omdat het dagen van bijzondere genade zijn, ziet gij met een helder oog in, waaraan ge buiten die dagen zelfs niet eens dacht. Gij kunt niet gelooven, hoe heilzaam, hoe zalig, ja zelfs, hoe genotvol u dat zal wezen. „'t Is in de *retraite*” zegt de H. Teresia „dat de ziel zich ontspant en uitrust in Hem, die hare eenige, ware rust is!”

Maar zoo gij om verschillende redenen u dat geluk niet kunt verschaffen, dan belet u toch niets, ofschoon gij in de wereld leeft, u van die wereld zooveel mogelijk af

te zonderen: niet aan alles mee te doen; dikwijls ter kerke te gaan: godvruchtige boeken te lezen; in den huiselijken kring uw plezier en vermaak te zoeken; lichtzinnige makkers te vermijden; u kleine ontberingen te getroosten; ja zelfs, u kleine, geoorloofde zaken uit liefde tot God te ontzeggen; door aan jongeren en allen, die met u moeten omgaan, het goede voorbeeld te geven.

Zoo ook kunt gij als in een voortdurende geestelijke afzondering leven, waarin u de goede God zeer zeker zijn stem zal laten vernemen. Zoo toch doet gij, wat gij kunt, zoo verwijderd gij alle verstrooiingen en laat aan God toe, gemoedelijk met en tot u te spreken.

Gij behoeft daarom geen kwezelaar of kwezel of onuitstaanbare jongeling of jongedochter te worden! Volstrekt niet! Maar gij doet uw plicht, zijt voortdurend liefderijk, gehoorzaam als de *H. Aloysius*, en zoekt alles zoo goed mogelijk te doen, wat God, uwe ouders, uwe overheid van u vragen. *Zoo dwingt gij, als het ware, God u te verlichten, en weet zeker, die verlichting, zal voor u uit den hemel duidelijk en klaar nederstralen.*

OEFENING. Als men weigert uw zin te doen, of u tegenspreekt, uit liefde tot de afzondering, trachten te zwijgen.

G E B E D *

O God, die ons door den mond van uw Profeet uitgenoodigd hebt: „*Kom in de afzondering en ik zal tot uw hart spreken,*” leer ons door de voorspraak en naar het voorbeeld van den *H. Aloysius* de geestelijke afzondering beminnen en liefhebben. Dat ik ze door een heilig, voorbeeldig gedrag dagelijks in breederen zin beoefene, en er een zalig gebruik van make, als Gij u zult gewaardigen mij die dagen van gansch bijzondere genade te schenken!

Dat ik u, o heilige Patroon, steeds voor oogen hebbe, en uit uw stichtend voorbeeld leere, hoeveel genade, hoe groot genot, welk

een geluk er in gelegen is zich af te zonderen van de wereld, wier genoegens slechts bitterheid en teleurstelling geven! Verkrijg voor mij, dat Gods genadestem weerklink vinde in mijn hart, en ik die stem duidelijk verstaan, edelmoedig opvolgen moge! Amen.

* Vooral te bidden na de H. Communie; doch ook meermalen gedurende den dag.

5de ZONDAG.

Over de H. Communie.

In den naam des Vaders, enz.

Kom, H. Geest, enz.

*Wees gegroet, Maria, enz.**H. Aloysius van Gonzaga, bid voor mij!*

Geen krachtiger, geen zekerder, geen onfeilbaarder, maar ook geen gemakkelijker, geen aangenamer, geen zoeter middel om u tot een heiligen levensstaat voor te bereiden dan het dikwijls en godvruchtig communiceeren.

Immers, daar ontvangt gij Jezus in uw hart! Jezus, 't *Licht der wereld*, Jezus, *den sterken en machtigen God*. In uw hart! Zoo-dat ge met Hem kunt spreken, als met uw boezemvriend, Hem alles eenvoudig, oprecht kunt vertellen, wat u verontrust.

Dat *Licht* zal uw ongetwijfeld verlichten, als gij er om vraagt, en die *sterke, machtige* God zal alle banden, hoe hecht ook, verbreken, als gij Hem om hulp verzoekt. Maar daarom moeten uwe communies wezenlijk *heilig* zijn; en hoe heiliger ze zijn, hoe meer ze zullen uitwerken.

Aloysius moge u hierin wederom ten voorbeeld zijn.

I.

Toen de aartsbisschop van *Milaan, Carolus Borromeus, Aloysius* voor den eersten keer ontmoette, vroeg hij hem o. a. ook, of hij zijn eerste H. Communie reeds gedaan had. Toen het kind hem antwoordde, dat hij dit geluk nog niet gehad had, wilde de groote Bisschop zelf, die in *Aloysius* de onschuld des levens, de rijpheid van oordeel, en de heldere begrippen over de hemelsche zaken bewonderde en vereerde, hem voor het eerst dat geluk laten smaken. Daarna ried hij hem de *veelvuldige* Communie voortaan ten zeerste aan, over welke hij hem eenige korte onderrichtingen gaf, die *Aloysius*, met ontuitwischbare letters in zijn hart grifte.

Onmogelijk zich voor te stellen met welke zorg hij zich telkens tot het ontvangen van dit allerheiligste Sacrament voorbereidde.

Die voorbereiding begon hij met een nauwkeurig gewetensonderzoek om te zien of er soms iets mocht wezen, wat de vlekkelooze oogen van den Goddelijken Gast, Dien hij verwachtte, kon mishagen.

De eerste helft der week was een voortdurende dankzegging voor de afgelopen Communie, de tweede, een voorbereiding voor den volgenden Zondag.

Op den vooravond van den Communiedag, liepen zijne gedachten, gesprekken en leesstof over het H. Sacrament des Altaars; voortdurend herhaalde hij schietgebedjes op dat allerheiligst Sacrament betrekking hebbend; en God alleen, die hart en nieren doorgrondt, is bekend, wat er in zijn hart omging als Hij er zijn intrek in nam.

Van dag tot dag groeide dan ook zijn liefde tot het Allerheiligste-Altaar-Sacrament aan, sedert hij er zich mee mocht spijzigen, en die liefde was zoo groot, dat telkens, als gedurende de H. Mis door de consecratie-woorden des priesters Ons Heer op het altaar daalde, *Aloysius* overvloedige tranen stortte.

Hoeft het gezegd, dat die Communies zoo mogelijk nog vuriger en inniger waren bij meer gewichtige omstandigheden in zijn leven, zooals, toen hij b. v. zijn levensstaat bepaald had, den 15^{en} Augustus, feestdag van O. L. Vrouw Hemelvaart? Luistert eens, wat Pater *Karel de Reggio*, die dien dag in de kerk preekte, toen van *Aloysius* getuigde:

„Ik wilde mij gedurende mijn preek tot meerdere godsvrucht, tot meer vuur opwekken, en daartoe behoefde ik slechts mijn oogen op *Aloysius* te vestigen, die voor den preekstoel zat, en even te voren ter H. Tafel genaderd was.”

Gij ziet, dat in geheel den persoon van *Aloysius* het geluk der H. Communie zichtbaar was.

Kon hij evenwel dat geluk in werkelijkheid niet genieten, dan deed hij dit door een vurige *geestelijke* communie. Kwam hij ergens in een plaats, dan gold zijn eerste bezoek de kerk, waar *Jezus* in het H. Tabernakel rustte, en met Wien hij zich dan eerst geestelijkerwijze vereenigde. Daarna slechts bracht hij zijn bezoek aan de wereldlingen. Na dit alles zal het u wel niet verwonderen, dat *Aloysius* van zijn H.H. Communies de

schoonste vruchten plukte, dat zij voor hem zijn leven, zijn „alles” waren.

II.

Volgt hier vooral uw II. Patroon zoo getrouw mogelijk na. Zorgt op de eerste plaats, dat uw H. H. Communies altijd zoo heilig, zoo volmaakt mogelijk zijn. Daartoe zal uwe voorbereiding en dankzegging zeer veel bijdragen. Neemt daarom, zooals *Aloysius*, de heilige gewoonte aan, den tijd, die tussehen uw Communies verloopt, in tweeën te deelen, en de eerste helft als dankzegging, de tweede als voorbereiding door te brengen. Doch dat is slechts een *verwijderde* voorbereiding en dankzegging.

De naaste voorbereiding is ongetwijfeld een goede biecht, waarin ge u voorneemt alles, zelfs de kleine foutjes met Gods genade te bestrijden en te verbeteren; een biecht, waarin ge de beste en krachtdadigste voornemens voor de toekomst maakt. Op den vooravond van uw Communiedag moet ook gij, evenals uw glorieijke Patroon, al uw gedachten in vrije oogenblikken bezig trachten te houden met datgene, wat op het Allerheiligst Sacrament betrekking heeft. Verzucht dan dikwijls in stilte :

„Kom, Jezus, bruidegom mijner ziel, kom!” of wel: „Heer, ik ben niet waardig, maar spreek slechts, en door een enkel woord van u zal ik waardig worden!” of wel: „Mijn Jezus, barmhartigheid!” en meer dergelijke schietgebeden.

Legt u ter ruste met de gedachte aan het geluk, dat u morgen weer zal te beurt vallen! Wordt gij des nachts wakker, verheft uw hart tot God, en 's morgens bij uw ontwaken, verdubbelt uw verzuchtingen.

't Is toch de God van hemel en aarde, die zich gewaardigt tot u te komen, ja zich tot één met u te maken! Kan de voorbereiding tot zulk een verheven bezoek, waardig, goed, godvruchtig genoeg zijn?

Als nu het gewichtige oogenblik aangebroken is, en gij u door vurige gebeden voorbereid hebt, roept dan de H. Maagd, uwen H. Engel, uw H.H. Patronen en niet het minst, den *H. Aloysius* aan.

En wat zult gij hun zeggen?

Vraagt hun als het ware, hunne liefde tot God, (welk een zuivere, heilige liefde bezielt hen!) eenige oogenblikken ter leen! En zegt daarom aan Jezus, dien gij ontvangt: „Mijn Jezus, ik weet het, mijn liefde is niet voldoende om u te beminnen, maar

daarom bemin ik u of ten minste wensch ik U te beminnen met de liefde, die ik van uw H. Moeder, van den *H. Aloysius*, enz. geleend heb!" En zeker! na zulk een akte van liefde moogt gij gerust alles, alles aan Jezus vragen, wat gij voor u en de uwen verlangt.

Licht: om u te verlichten in de gewichtige keuze, die gij te doen hebt. Als men verlicht wil worden, gaat men zoo dicht mogelijk bij het licht, om des te beter te kunnen zien. Dichter dan gij u thans bij het „*ware Licht*” bevindt, is onmogelijk! Maakt er dus gretig gebruik van.

Sterkte en kracht: om alle banden te verbreken, banden die u mogelijk verhinderen, datgene te doen wat Gods eer, uw heil en zaligheid vorderen. Hij, die in uw hart rust, is machtig genoeg ze allen als spinrag te verbreken: vertrouwt slechts op Hem, en werkt met Hem mee!

En kunt gij u niet in werkelijkheid met Hem vereenigen, doet het dan door een *geestelijke* Communie, dat is, door een *varig verlangen* u met Hem te vereenigen in het allerheiligste Altaarsacrament.

Vergeet Hem eindelijk ook niet te danken voor al hetgeen Hij reeds voor u deed

„*Dankbaarheid trekt de weldaad af!*” Nooit lezen wij in Jezus’ leven, dat hij geklaagd heeft; noch, toen allen Hem verlieten; noch, toen hij bespot, gegeeseld en gekruisigd werd. Geen klacht kwam van zijn lippen! Alleen één enkelen keer, toen namelijk van de tien melaatschen, die Hij genezen had, er maar één terugkeerde om Hem te danken! Een bewijs, hoe gevallen God voor onze dankbaarheid is. Aan dankbaren geven de menschen, maar geeft ook God altijd gaarne.

Communiqueert gij zoo, dan zal ook de H. Communie voor u, uw leven, uw alles zijn en zal het de lichtbaak zijn, die u zeker in de keuze van uw levensstaat zal voorlichten, omdat gij nergens vertrouwelijker zult en kunt met Jezus en Hij met u zal spreken, dan in de H. Communie.

OEFENING. Nooit ter H. Tafel gaan zonder *minstens* een kwartier voorbereiding en een kwartier dankzegging te doen; en u ook dikwijls door een geestelijke Communie met God vereenigen gedurende den dag.

G E B E D *

H. Aloysius, gij, die naarmate gij inniger doordrongen waart van de verhevenheid, het geluk, het goddelijke eener H. Communie, u zoo wel, zoo oprecht, zoo vurig tot die H. Handeling hebt voorbereid, en in zulke hartelijke dankzegging uw tijd doorgebracht hebt; leer mij toch al het grootsche, al het verhevene, al het eervolle eener H. Communie meer en meer beseffen en waardeeren! O, dat ik toch met zulk een vurige liefde als gij, immer tot Jezus in de H. Communie moge naderen! Leer mij ook door uw liefderijk voorbeeld in alle kinderlijke oprechtheid hart aan hart met mijn goeden Zaligmaker spreken. Hij, die zich op zoo wonderbare wijze geheel en al met mij wil vereenigen, dat Zijn H. Lichaam het mijne, Zijn Kostbaar Bloed mijn bloed geworden is, gelijk twee stukken was, die in elkaar gesmolten zijn.

* Vooral te bidden na de H. Communie; doch ook meermalen gedurende den dag.

Wat zou ik nog vreezen Hem, mijn God, na zulk een nauwe vereeniging, als Hij in mij heeft willen bewerkstellen, te vragen?

Verkrijg mij dan, H. Schutzpatroon, dat ik mij immer zoo waardig mogelijk, tot die H. Handeling voorbereide; dat mijn dankzegging van harte, oprecht en innig zij, dan zal mijn H. Communie telkens als van zelve een waardige wezen, en zal ik er al de talrijke en heilzame vruchten van plukken, die een H. Communie voor dengene, die ze waardig doet, afwerpt. Schenk mij uw berouw en leedwezen, uw zuiverheid en liefde des harten, o *Aloysius*, om Jezus zoo goed, zoo dikwijls mogelijk in mijn hart te ontvangen. Amen.

6de ZONDAG.

Over moeielijkheden.

In den naam des Vaders, enz.

Kom, H. Geest, enz.

Wees gegroet, Maria enz.

H. Aloysius van Gonzaga, bid voor mij !

Moeielijkheden zult ge bijna zeker ondervinden bij de keuze van een levensstaat.

Moeielijkheden van verschillende kanten, van verschillenden aard. Dat u dit echter geenszins bevreemde ! God laat dat toe, deels om u te beproeven, deels om te toonen, dat Hij het is, die handelt geheel onafhankelijk van de menschen. Gij hebt dus moed en kracht noodig. Laat nooit of nimmer uw moed zinken, wat er u ook overkome. Maar vertrouwt op God. Doet gij uw best, dan doet God de rest. Maakt, dat

gij u nooit iets te verwijten hebt. Bidt veel en vurig, en wacht dan met kalmte, maar met vastberadenheid den uitslag, *die aan God behoort*, geduldig af.

Moge de *H. Aloysius* u nogmaals een toonbeeld hierin zijn!

I.

Om zijn zoon *Aloysius* de gedachte van in het klooster te treden uit het hoofd te zetten, had zijn vader, de Markies, hem op reis gestuurd. Teruggekeerd, hoopte deze eindelijk verlof te krijgen. Maar hij bedroog zich zelve deerlijk. De Markies verbood hem nu zelfs nog daarover te spreken. Ja, verschillende personen, hetzij uit vriendschap, hetzij uit misplaatste gedienschtigheid, waagden het, (om den vader te believen), *Aloysius* van zijn plan te doen afzien. 't Ging zelfs zoover, dat de Markies den hertog van *Mantua*, een beroemd, welsprekend bisschop overhaalde naar *Aloysius* te gaan en hem aan te zetten, dan toch ten minste *wereldsch* geestelijke te worden, om zoo waardigheidsposten in de Kerk te kunnen bekleeden, waarop hij van wege zijn adellijke geboorte recht had. Dit zou, zoo be-

weerde hij verkeerd, ook meer tot Gods eer en heil des naasten strekken. Ten slotte beloofde hij hem niets te verwaarloozen, om hem die kerkelijke waardigheden ter gelegener tijd te bezorgen. *Aloysius* echter dankte beleefd, en zeide, dat hij juist daarom besloten had in de *Societeit van Jezus* te treden, omdat men er aan alle waardigheid verzaakte: *God was hem voldoende in het leven!*

Doch de bekoring had haar toppunt nog niet bereikt! Een bloedverwant waagde het zelfs de *Societeit van Jezus* in een kwaad daglicht te stellen bij *Aloysius*, en hem zoo aan het wankelen te brengen.

Op zekeren dag was zijn vader bedlegerig en leed veel pijn. Hij ontbood nu *Aloysius* om hem nogmaals zijne gedachten te vragen. Beleefd, maar vastberaden, antwoordde de H. Jongeling, dat hij God wilde gaan dienen in het klooster, zooals hij reeds meermalen gezegd had. In toorn ontstoken, joeg de Markies nu zijn zoon weg en verbood hem nog ooit onder zijne oogen te verschijnen. *Aloysius* boog het hoofd en zeide heengaande: „Ik zal u gehoorzamen, vader,” en trok zich terug in zijne kamer. Dáár wierp hij zich voor een kruisbeeld en onder

een vloed van tranen vroeg hij God moed en kracht om staande te blijven en zijn H. Wil getrouw na te komen te midden van alle aanvallen der wereld. Daarom geeselde hij zich ten bloede.

Een anderen keer had de Markies, zijn vader, een beroep gedaan op zijne kinderliefde. „*Aloysius*, mijn zoon,” zoo sprak hij, „als oudste lid der familie zult gij mij, uw vader, eenmaal moeten opvolgen! O, ik bezweer u met tranen in de oogen, verlaat uwe goede moeder toch niet, maar blijf bij haar, sta haar getrouw ter zijde, want ik, uw ziekelijke vader, zal spoedig niet meer in staat zijn mijn ambt te bekleeden.”

Dan, noch die taal der liefde, noch bedreigingen of beloften, niets was in staat den beproefden jongeling te bewegen, eer den wil der menschen dan dien van God te doen. Die wil was hem bekend en, koste wat het koste, hij wilde hem volbrengen. Alleen bad hij maar om de wijze te kennen, waarop hij dit te doen had, om de moeielijkheden tot de laatste en kleinste toe grootmoedig te boven te komen, en zich door den invloed van niemand of niets te laten verleiden. Hij vermeed daarom alle

gelegenheden, plaatsen en personen, die hem hierin nadeelig waren en, moest het, zoo stond hij hen beleefd, maar vastberaden, doch zoo kort mogelijk te woord.

Deze beproevingen duurden jaren achter elkaar, zonder dat ze *Aloysius* in het minste ontmoedigden; immers hij had al zijn vertrouwen op God gesteld.

II.

Zoo zal het misschien ook met u gesteld zijn. Wat gij meendet te moeten doen, wordt u bijna onmogelijk gemaakt door personen, van wie gij dit toch niet verwachtet. In stilte hadt gij u wellicht al verheugd, uw doel reeds zoo nabij te zijn, en nu komen er van verschillende kanten moeilijkheden, tegenheden opdagen.

Van den kant uwer ouders of verwanten, van dien van uw geweten, van fortuin, van kennis, van levenstijd en wat nog al meer. Wat te doen in het vuur van dien fellen strijd? Op de eerste plaats u afvragen of de roeping tot dezen of dien staat van God komt.

Heeft God u geroepen — en dat hebt gij door uw gebeden moeten achterhalen — vreest dan niet, dan zal Hij ook de middelen

geven. Doch middelerwijl staat als *Aloysius* pal, weest vastberaden. Vertrouwt op God en bidt, veel, lang, dikwijls om kracht, om moed, om overwinning. Laat u vooral niet ontmoedigen, verliest geen moed, want dan zijt gij reeds driekwart verloren.

Doordringt er u van tot in merg en been: God heeft mij geroepen. Hij moet mij ook helpen; wat er ook gebeure of niet, dáár waar Hij mij roept, moet en zal ik komen, en al stond de heele wereld tegen mij, „*ik zal alles kunnen in Hem, die mij versterkt.*”

Geeft u verder ook niet aan een al te groote droefgeestigheid over. Niets, wat de duivel zoo gaarne ziet, ja, wat hij meer beoogt.

Zeker, de slagen, die u treffen, zult gij voelen; ze zullen u pijn doen, daarom zijt ge mensch!

Maar gaat dan, als uw H. Patroon, bij God om troost en uitkomst, niet bij de wereld, niet bij de menschen, die niets begrijpen van uw zieleleed, maar bij hen, die u bekend zijn als vroom, braaf, godvruchtig en bekwaam, bij uw biechtvader of geestelijken leidsman, en weest zeker, gij zult hen altijd getroost verlaten.

Gij hoeft daarom den vrede niet te storen

met bloedverwanten en huisgenooten; toont u geduldig, maar sterk, voorkomend, maar vastberaden.

Laat zien, dat uw besluit onwankelbaar vast staat en dat gij uw hulp van boven verwacht.

Zeker moogt ge ondertusschen niet werkeloos blijven.

Wat uw plicht in dien tijd van u vraagt, verzuimt daar niet het minste van.

Gods wegen zijn soms wonderbaar, maar leiden altijd tot hun doel!

*Vertrouw op God in 't bangst gevaar,
Hij toch redt godlijk, wonderbaar!*

OEFENING. Wanneer gij den moed denkt te verliezen, spreekt dan tot u zelve en overweegt bovenstaande spreuk.

G E B E D *

om de H. Roeping van den
H. Aloysius aan vast te vertrouwen
op Jezus te verwerven.

H. Aloysius, gij, die bij uw H. Roeping van alle kanten zoo zwaar, zoo lang beproefd zijt, doch die te midden van al die

* Vooral te bidden na de H. Communie; doch ook meermalen gedurende den dag.

moeilijkheden al uw vertrouwen op God steldet, boezem mij, bid ik u, ook zulk een vast vertrouwen in Gods oneindige almacht en goedheid in. God kan, God wil, God zal mij helpen.

Wat mij ook gebeure, als God mij niet verlaat en gij mij helpt en voor mij bidt, dan heb ik niets te vreezen. En daar kan ik op vertrouwen, nu ik er zoo vurig om smEEK. Zijt gij niet in alle moeilijkheden mijn machtigste voorspreker? O *Aloysius!* verkrijg mij meer moed, meer kracht, naar-mate ik ze meer noodig heb! Overwin gij met en voor mij, en laat alle beproevingen strekken tot Gods meerdere eer, tot zaliging voor mijn levensstaat. Amen.

BESLUIT.

Na deze oefeningen met godsvrucht en vertrouwen gedaan te hebben, laten wij hier dit beknopt besluit volgen, dat gij, ná den bijstand van den H. Geest, door de voorspraak van den *H. Aloysius* te hebben ingeroepen, eens, meermalen zelfs, maar ernstig overwegen moet.

I.

Niets is *gewichtiger* dan een *goede* keuze te doen wat uw levensstaat betreft. Omdat: 1ste ons geestelijk geluk zeker daarvan afhangt. De mensch is geschapen om God te dienen in dit leven en Hem hiernamaals te bezitten in den hemel. God dienen, *buiten* den staat, waarin Hij wil en van eeuwigheid bepaald heeft, dat wij hem zullen dienen is *tegen* Gods wil handelen!

Wie tegen Gods wil een levensstaat aanvaardt, kan daarin niet op die hulp en dien bijstand rekenen, welke hij anders van God zoude ontvangen hebben; zonder Gods hulp en bijstand is het uiterst gevaarlijk in dit leven, den strijd tegen den driedubbelen vijand: den duivel, de wereld en het vleesch te voeren. Eén onzer moet overwinnen: òf de vijand: en dan zijn *wij* verloren, voor eeuwig verloren; óf wij: en dan ontvangen *wij* eens den gouden zegepalm in den eeuwigen hemel.

Dus laten wij ons Gods hulp en bijstand waardig maken door zijn H. Wil te doen geheel ons leven lang, in dien staat, waartoe Hij ons geroepen heeft, en waarin wij veel gemakkelijker dan ergens anders ons eeuwig geluk kunnen bewerken.

Omdat: 2^e, ons tijdelijk geluk grootendeels daarmee gemoeid is. Wat is geluk? Gerustheid, tevredenheid des harten. Wie nu weet, dat hij datgene doet wat, zooals en omdat God het wil, kan gerust, tevreden zijn. Bevinden wij ons

in dien levensstaat, dien God voor ons bestemd heeft, vervullen wij daarin naar best vermogen onze plichten, dan kunnen wij voor de rest gerust, tevreden zijn en alles aan God overlaten, die het overige wel doen zal.

Overwegen wij daarenboven dikwijls en ernstig, wat wij dien-aangaande zouden wenschen gedaan te hebben, als wij op ons sterfbed zullen liggen.

II.

Wij moeten ons die keuze waardig maken.

Door: 1^e een heilig, godvruchtig leven, veel gebeden en goede werken. God alleen immers moet ons verlichten, en dat zal Hij doen als wij ons die verlichting waardig maken. Hoe heiliger, hoe godvruchtiger ons leven is; hoe meer wij Hem om verlichting vragen, hoe overvloediger licht Hij over ons zal afzenden.

Roept dan dikwijls den II. Geest

aan met zijn zeven gaven; vraagt om licht, moed, kracht en sterkte, die gij thans zoozeer behoeft.

Door: 2^e Ernstig en dikwijls na te denken over dien staat, dien gij wilt en meent te moeten omhelzen; het *voor* en *tegen* er van te overwegen; tracht u zelve te leeren kennen wat karakter, enz. aangaat; of gij de plichten, die deze staat meebrengt, wilt en kunt volbrengen; u verbeteren in hetgeen verbeterd moet worden; daartoe den raad van heilige en verstandige personen, geestelijke leiders vooral, in te winnen, en in hun stem de stem Gods erkennen.

III.

Welken aard moet de roeping hebben? Zij moet van God komen. Ze komt *niet* van God:

Als het maar een gril van het oogenblik is.

Als gij handelt, om zóó gemakkelijker uwe driften te kunnen bevredigen, als gij eigen belang, voordeel, gemakzucht zoekt.

Daarom moet gij de plichten van den staat, dien gij wilt onthelzen, goed leeren kennen, en zien of gij *in staat* zijt die te vervullen, die na te leven; de moeilijkheden, gevaren enz. er van wikken en wegen met behulp der vroeger genoemde personen.

Ná dit alles bedacht en betracht te hebben, weet wel, dat als gij *niet* dien levensstaat ingaat, die *de uwe* is, gij u zelve veel leed en groote moeilijkheden zult berokkenen en wellicht uwe zaligheid in groot gevaar zult brengen.

Behoede u de *H. Aloysius*, uw bijzondere Patroon, daarvoor, maar verkrijge hij u datgene, waarvoor gij hem in deze oefeningen zoo herhaalde malen gebeden hebt.

IV.

Hebt gij nu eenmaal een besluit genomen, wacht dan niet te lang om het ten uitvoer te brengen, uit vreeze, dat uw roeping mocht verloren gaan; doch maakt er zoo spoedig mogelijk werk van om datgene te doen, wat gij met Gods genade meent te moeten doen; want: *de ingevingen Gods zijn* VOORBLIJGAAND, NIET BLIJVEND.

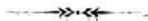
Daarom zegt de *H. Joannes Chrysostomus*

ook, dat, als de duivel ziet, dat hij iemand niet meer van het eens genomen besluit kan afbrengen, hij ten minste zoekt hem over te halen om te verschuiven met dat besluit uit te voeren.

Voegt daarbij, dat van onze roeping onze heiligmaking afhangt en van onze heiligmaking onze eeuwige zaligheid, en dat wie één schakel breekt, de keten van zijn geluk stuk maakt; dan moeten wij wel tot de noodzakelijkheid der goede keuze van een zaligen levenstaat komen.

Voor dengene toch, die niet leeft in dien staat, waarin God hem hebben wil, geldt het woord van den *H. Augustinus*: „*Bene curris, sed extra viam,*” gij loopt goed, maar op een *verkeerden* weg, d. i. op een weg, die niet of moeilijk naar het doel leidt, dat gij wilt en moet bereiken, namelijk: *den hemel.*

GELOOFD ZIJ JEZUS CHRISTUS !

LOFZANG

TE DEUM.

Cedum laudamus,
te Dominum confite-
mur.

Te æternum Pa-
trem, omnis terra
veneratur.

Tibi omnes angeli,
tibi cœli et universæ
potestates.

Tibi cherubim et
seraphim incessabili
voce proclamant:

Sanctus, sanctus,
sanctus, Dominus
Deus sabaoth.

Pleni sunt cœli et
terra majestatis glo-
riæ tuæ.

U, o God loven wij
U, o Heer belijden
wij.

U, eeuwige Vader,
eert de gansche
aarde.

U roepen al de
engelen, U de heme-
len en alle machten.

U de Cherubijnen
en Seraphijnen onop-
houdelijk toe:

Heilig, heilig, hei-
lig is de Heer, de
God der heerscharen.

Hemel en aarde
zijn vol van de ma-
jesteit uwer glorie;

Te gloriosus apo-
stolorum chorus,

Te prophetarum
laudabilis numerus,

Te Martyrum can-
didatus laudat exer-
citus.

Te per orbem ter-
rarum sancta confi-
tetur Ecclesia.

Patrem immensæ
majestatis.

Venerandum tuum
verum et unicum
Filium.

Sanctum quoque
Paracletum Spiritum.

Tu rex gloriæ,
Christe.

Tu Patris sempi-
ternus es Filius.

Tu ad liberandum
suscepturus homi-
nem, non horruisti
Virginis uterum,

U looft het glo-
rierijke koor der
apostelen ;

U het lofwaardig
getal der profeten ;

U het blinkend
heir der martelaren ;

U belijdt de hei-
lige kerk over heel
de wereld.

Den Vader van on-
metelijke majesteit.

Uwen eerwaar-
digen, waarachtigen
en eenigen Zoon.

Alsook den Ver-
trooster den H. Geest.

Gij, Christus, zijt
de Koning der glorie.

Gij zijt des Vaders
eeuwige Zoon.

Gij, mensch wil-
lende worden om den
mensch te verlos-
sen, hebt den schoot
eener Maagd niet
geschroomd,

Tu, devicto mortis
aculeo, aperuisti cre-
dentibus regna cœ-
lorum.

Tu ad dexteram
Dei sedes, in gloria
Patris.

Judex crederis
esse venturus.

*Te ergo quæsumus
tuus famulis subveni,
quos pretioso san-
guine redemisti.*

Æterna fac cum
Sanctis tuis in gloria
numerari.

Salvum fac popu-
lum tuum, Domine,
et benedic hæredi-
tati tuæ.

Et rege eos, et
extolle illos, usque
in æternum.

Gij hebt na het
overwinnen van den
prikkel des doods
voor de geloovigen
het rijk der hemelen
geopend.

Gij zit aan de
rechterhand Gods in
de glorie des Vaders.

Wij gelooven, dat
Gij als rechter zult
komen.

*Wij bidden U dan,
kom uwe dienaren te
hulp, die Gij door
uw kostbaar bloed
hebt vrijgekocht.*

Maak, dat zij met
uwe Heiligen in de
glorie geteld wor-
den;

Heer, maak uw
volk zalig en zegen
uw erfdeel.

Bestuur hen en
verhef hen tot in
eeuwigheid,

Per singulos dies
benedicimus te.

Et laudamus no-
men tuum in sæcu-
lum, et in sæculum
sæculi.

Dignare, Domine,
die isto, sine peccato
nos custodire.

Miserere nostri
Domine, miserere
nostri.

Fiat misericordia
tua, Domine, super
nos, quemadmodum
speravimus in te.

In te, Domine,
speravi, non confun-
dar in æternum.

✠. Benedicamus
Patrem et Filium
cum Sancto Spiritu.

℞. Laudemus et
superexaltemus eum
in sæcula,

Elken dag zege-
nen wij U.

En loven uwen
naam in eeuwigheid,
en in de eeuwen der
eeuwen.

Gewaardig u, Heer,
ons dezen dag zonder
zonden te bewaren.

Ontferm U onzer,
Heer, ontferm U
onzer.

Dat uw barmhar-
tigheid, Heer, over
ons kome, gelijk wij
op U gehoopt hebben.

Op U, Heer, heb
ik gehoopt, in de
eeuwigheid zal ik niet
beschaamd worden.

✠. Laten wij den
Vader, met den Zoon
en den H. Geest
zegenen !

℞. Laten wij Hem
loven en verheffen
in alle eeuwen,

Ÿ. Domine, exaudi
orationem meam.

R. Et clamor meus
ad te veniat.

Ÿ. Dominus vo-
biscum.

R. Et cum Spiritu
tuo.

OREMUS. Deus, cu-
jus misericordiae non
est numerus, et boni-
tatis infinitus est
thesaurus: piissimae
majestati tuae pro
collatis donis gratias
agimus, tuam semper
elementiam exoran-
tes, ut qui petentibus
postulata concedis,
eosdem non deserens,
ad praemia futura
disponas. Per Chris-
tum Dominum nos-
trum.

R. Amen.

Ÿ. Heer verhoor
mijn gebed.

R. En laat mijn
geroep tot U komen.

Ÿ. De Heer zij
met U!

R. En met uwen
geest.

LATEN WIJ BIDDEN:
O God, wiens barm-
hartigheden zonder
tal, en wiens schatten
van goedheid onuit-
puttelijk zijn, wij be-
danken uwe aller-
liefdadigste Majesteit
voor de ontvangene
weldadenen smeeken
uwe goederieren-
heid altijd, dat Gij,
die aan de biddenden
verleent, wat zij vra-
gen, hen niet verla-
ten maar tot de toe-
komende belooning
wilt voorbereiden.
Door Onzen Heer Je-
zus Christus. Amen,

GEBEDEN

VOOR EN NA DE BIECHT.

Zorgt, als gij te biechten gaat, op de eerste plaats alle ongegronde vrees af te leggen.

Door het H. Sacrament der Biecht immers worden aan den mensch de zonden vergeven. En gij weet, dat, wie een doodzonde gedaan heeft, en met die doodzonde op het geweten zou sterren, zeker verloren is. Dus kan men met meer reden bang zijn, als men niet gebiecht heeft.

Maar waarom zou men ook bang zijn? Misschien omdat de Priester iets zou vertellen van hetgeen wij aan hem biechten? Een priester zal eer sterven, dan ook maar één enkel woord te zeggen. En dat is ook iets onmogelijks. Hoe zou de priester, die zooveel hoort, dat alles kunnen onthouden?

En al kon hij het onthouden, hij mag u er zelfs niet om aankijken.

„Maar,” zegt gij misschien, „ik heb zoo een groot kwaad gedaan, dat ik het niet durf zeggen; wat zal de priester denken?”

Komaan! Als gij u niet geschaamd hebt, dat groot kwaad te doen, moet gij u ook niet schamen het te biechten; dan beu ijst gij, dat gij een flinke jongeling, eene flinke jonge dochter zijt.

Maar meestal is dat kwaad, dat gij gedaan hebt, toch zoo heel groot niet.

En wat de priester denken zal? Wel, dat gij oprecht zijt, dat gij er voor durft uitkomen, als gij kwaad gedaan hebt. En wees maar niet berreesd: uw biechtrader heeft al veel erger zaken gehoord, dan gij hem vertellen kunt.

Dus vooreerst: niet bang zijn om te biechten.

Zorgt vervolgens: nooit een slechte biecht te doen, dat wil zeggen: wetens en willens iets wat doodelijk zondig is, te verzwijgen; want doet gij dat één keer, dan wordt het biechten hoe langer hoe moeilijker, en daarom wees altijd oprecht. Begint te dien einde immer eerst met het gebed.

Voor de Biecht.

GEBED.

O mijn God! Ik heb U dikwijls door mijne zonden bedroefd, maar Gij zijt zoo goed ze mij telkens weer te vergeven, als ik ze oprecht biecht, zonder iets te verzwijgen.

Zonder U evenwel, kan ik dit niet doen, en daarom bid ik: Laat mij, o Heilige Geest, kennen, al hetgeen ik misdaan heb. Geef, dat ik ook alles oprecht aan mijn biechtvader durf zeggen. Dan ben ik zeker, dat Gij, mijn God, mij weer zult vergeven, en mij wederom als uw kind erkennen zult.

Bidt nu drie „Wees gegroetjes” ter eere van Onze Lieve Vrouw, en de litanie van den H. Aloysius, opdat zij u helpen uw geweten te onderzoeken.

Onderzoek des gewetens.

1. *Hooveel weken, maanden is het geleden, dat ik niet meer gebiecht heb?*
2. *Toen ik den laatsten keer biechtte, heb ik toen geen zware zonden, uit schaamte vrijwillig verzwegen; of wel onvrijwillig misschien vergeten?*
3. *Heb ik ook mijn penitentie, die mij de biechtvader gaf, volbracht?*

4. *Welk is het kwaad, dat ik het meest of zeer dikwijls doe? Heb ik mij daarin ook wel gebeterd, het minder gedaan, dan toen ik den laatsten keer te biechten geweest ben?*
5. *Als ik zware zonden deed, dacht ik dan niet: ik kan immers biechten, dan is alles weer goed?*

Ga nu eens de tien geboden Gods en de vijf geboden der II. Kerk en de plichten van uw staat na, en zie eens, of gij daartegen niet eens of meermalen gezondigd hebt. Weet gij niet juist het getal meer, denk dan eens na, hoe dikwijls dat zou *kunnen* geweest zijn in de week, in de maand enz. zeg dan dat getal en voeg er bij: „*min of meer.*” Is het zoo dikwijls gebeurd, dat gij het niet kunt achterhalen, zeg dan hoe dikwijls *per dag, per week.*

DE GEBODEN GODS.

1° Gebod.

Boven al bemin één God.

1. *Hoe heb ik gebeden? (Morgen- en avondgebed; voor en na tafel; in de kerk.)*

2. Heb ik deze gebeden niet verzuimd, weggelaten, zonder goede redenen oneerbiedig gedaan?

2. 2. gebod.

Ijdellijk vloek, zweer noch spot.

1. Heb ik den Heiligen Naam „Jezus” ook oneerbiedig uitgesproken?
2. Heb ik gevloekt?
3. Ben ik ongeduldig geweest: (*gemord, geklaagd tegen God?*)
4. Heb ik over heilige zaken met verachting gesproken, of met plezier naar zulke gesprekken geluisterd?

3. 1. gebod.

Vier getrouw den dag des Heeren.

1. Heb ik op Zon- of geboden Feestdagen de Heilige Mis gehoord?
2. Ben ik op die dagen door mijne schuld niet *te laat* gekomen in de H. Mis, of heb ik *zonder gewichtige redenen te vroeg* de kerk verlaten?
3. Hoe heb ik de Heilige Mis dan bijgewoond? (*met eerbied, aandacht, godsvrucht; — niet gepraat, gelachen, rondgezien; ze bijgewoond in en niet buiten de kerk?*)

4. Heb ik den catechismus getrouw bijgevoond, als ik dit moest doen?

4° Gebod.

Wil uw ouders altijd eeren.

1. Ben ik jegens mijn ouders (*groot-ouders, meesters, oversten enz.*) ongehoorzaam of oneerbiedig, onbeleefd, ruw geweest?
2. Heb ik hen niet beledigd, toornig gemaakt, kwaad gewenscht, bedroefd door slecht gedrag?
3. Heb ik mij ook verzet, als ze mij wilden straffen; hun dan kwaad gewenscht of hen *willen* slaan?

5° Gebod.

En van doodslag, wacht u wel.

1. Ben ik jegens anderen (*broeders, zusters, knechts, meiden, vrienden enz.*) niet ruw, eigenninnig of twistziek geweest; (*met hen gevochten?*)
2. Heb ik hen nooit *tot zonden* aangezet of hen geholpen, als zij kwaad deden?

6^e en 9^e Gebod.

Doe ook nimmer overspel.

1. Met welke vr'enden (vriendinnen) loop ik *het meest*? (*Zijn zij wel brave, christelijke jongelieden*?)
2. Heb ik onzuiverheid aan mij zelve of met anderen gedaan?
3. Heb ik *onzuivere* taal gesproken; slechte liedjes gezongen; er naar geluisterd; of naar onzuivere zaken *met plezier* gezien?
4. Heb ik mij *vrijwillig* met slechte gedachten bezig gehouden?

7^e en 10^e Gebod.

Zondig niet door diefstal.

1. Heb ik iets gestolen of *willen* stelen, (geld, eetwaren, enz.?)
2. Heb ik geld achtergehouden?
3. Heb ik het gevondene teruggegeven, a's ik wist van wien het was?
4. Heb ik iets, wat van anderen was, stukgemaakt of beschadigd?
5. Heb ik iets, *dat gestolen was*, aangenomen of gekocht?

8° Gebod.

Door valsch getuigen of bedriegen.

1. Heb ik gelogen?
2. Heb ik kwaad, of iets wat niet waar was, van anderen verteld?
3. Heb ik iemand, *zonder goede reden*, verdacht?

DE GEBODEN DER II. KERK.

1. Heb ik vleesch gegeten op dagen, dat het verboden was?
2. Heb ik mijne plichten altijd nageleefd?

Is er nu nog het een of ander, waarin ik meen misdaan te hebben?

Nadat gij over dit alles een weinig hebt nagedacht, komt *het voornaamste* van de biecht: *het berouw*, dat wil zeggen, *spijt, droefheid over de zonden*, die gij gedaan hebt.

Bid daarom *met aandacht* het volgende:

AKTE VAN BEROUW.

Goede God, bedroefd kom ik tot U; en daar heb ik wel alle redenen toe. Ik heb U, de opperste Goedheid, dagelijks zoo dikwijls vergramd, door mijne ongehoorzaamheid, door mijne oneerbiedigheid, door mijne ontevredenheid en door zooveel andere,

veel zwaardere zonden misschien. Dat spijt mij zeer, mijn God; en om U mijn oprechte spijt te toonen, wil ik alles thans aan mijn biechtvader in de II. Biecht rechtuit gaan zeggen, om er door hem vergiffenis van te krijgen.

O, als ik eens gestorven ware, met deze doodzonde op het geweten, dan had ik voor altijd, zonder ophouden, moeten branden in de hel! Maar ik weet, dat ik, zonder oprechte droefheid, zonder oprecht berouw, die vergiffenis niet kan krijgen. En daarom bid ik er U om, door de voorspraak van mijne lieve Moeder Maria, van mijn Heiligen Engelbewaarder, van den *H. Aloysius* en mijne II. Patronen! Gij, mijn God, zijt altijd zoo goed voor mij geweest; Gij zijt voor mij gestorven aan het kruis! Gij hebt mij alles gegeven, wat ik heb of noodig had! Hoe is het mogelijk, dat ik zulke groote goedheid heb kunnen vergeten! Ik zal dan ook zorgen in het vervolg geen kwaad, geen zonden meer te doen, omdat het U zoozeer bedroeft. Help mij, daaraan altijd getrouw te blijven.

Ga nu, als het uwe beurt is, den biechtstoel in, maak het kruisteeken en zeg:

DE VOORBIECHT.

Ik belijd aan God almachtig, de H. Maria, altijd Maagd, de H.H. Apostelen Petrus en Paulus, voor alle Heiligen en voor U, Vaëder, dat ik gezondigd heb, door gedachten, woorden en werken, door mijne schuld, door mijne schuld, door mijne allergrootste schuld. Mijn laatste biecht is geweest.....

Begin nu met datgene het eerst te zeggen, wat gij meent het grootste kwaad te zijn, dat gij gedaan hebt. Zijt gij bang het te zeggen, zoo beken ronduit aan uwen biechtvader, dat gij bang zijt en hij zal u wel helpen. — Luister goed naar de vermaning, die de biechtvader u geeft, en naar de penitentie, die hij u oplegt; — ontvang de Heilige Absolutie met grooten eerbied, terwijl gij een akte van berouw bidt.

Na de Biecht.

Gij, o God, goede Vader, hebt mij dan wederom vergiffenis geschonken van mijne zonden! Thans is mijne ziel, zooals ik mag hopen, wederom zuiver, blank, rein en dus bemint Gij haar wederom, evenals vroeger. Ik dank U dan ook uit geheel mijn hart, voor het groote geluk, dat ik gehad heb, eene goede biecht te mogen spreken.

Ik dank U, omdat Gij in uwe goedheid ons het Heilig Sacrament der Biecht gegeven hebt; en vraag U, dat ik geen enkelen keer in mijn leven een slechte Biecht moge spreken!

Ja, mijn God, ik had door mijne zonden zware straffen verdiend; maar door uwe liefde en goedheid behoef ik slechts een kleine penitentie te bidden. Omdat en zooals Gij deze penitentie van mij vraagt, wil ik ze thans gaan volbrengen.

Bid hier uwe penitentie en daarna :

Toewijding aan de Heilige Maagd.

O Maria, mijne Meesteres en Moeder, ik offer mij geheel aan U op; en om u te bewijzen, dat het mij ernst is, en ik nooit meer wil zondigen, zoo wijd ik U heden mijne oogen, mijne ooren, mijn mond, mijn hart, ja geheel mij zelve. Daar ik dus geheel van U ben, hoop ik ook, dat Gij mij zult bewaren, helpen en beschermen tegen alle kwaad, en vooral tegen het grootste kwaad: de zonde.

Heilige Geest, lieve Engelbewaarder, H. *Aloysius* en al mijne Heilige patronen, ik dank U voor de hulp, die Gij mij verleend hebt bij deze Heilige Biecht.

GELOOFD ZIJ JEZUS CHRISTUS!

COMMUNIE GEBEDEN.

Voor de H. Communie.

GEBED VAN DEN H. BERNARDUS TOT DE H. MAAGD.

☉ Gij, die het geluk gehad hebt genade te vinden bij God, het leven te baren en den Stichter des heils aan de wereld te geven, schenk ons verhoor bij uw goddelijken Zoon; laat ons door U komen tot Hem, die ons door U gegeven is. Dat door uwe nooit geëvenaarde zuiverheid onze bedorvene natuur in zijne oogen verschoond worde, en dat uwe nederigheid, zoo welgevallig aan God, ons vergiffenis verkrijge van onze ijdelheid en hoovaardigheid. Dat uwe onvergelykelijke liefde de menigvuldigheid onzer zonden bedekke en Uwe wonderbare vruchtbaarheid in ons een grooten overvloed van verdiensten uitstorte! O, onze Meesteres, o, onze Middelaars, o, onze Voorspreekster, beveel ons aan Uwen Zoon, verzoen ons met Uwen Zoon, stel ons voor aan Uwen Zoon! Verwerf ons, o gezegende

Maagd, door de genade, die Gij bij God gevonden hebt, door de uitstekende waardigheid, waartoe Gij verdiend hebt verheven te worden, en door de barmhartigheid, die uit U geboren is, dat Jezus Christus Uw Zoon, onze Heer en God, die zich gewaardigd heeft door uw tussenkomst, deelgenoot te worden van onze nietigheid en ellende, ons ook door uwe voorspraak eenmaal laat deel nemen aan de glorie en zaligheid, die Hij geniet in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

Akte van geloof.

O mijn beminnelijke Verlosser, ik geloof vastelijk, dat Gij het zijt, dien ik in het allerheiligste Sacrament des Altaars ga ontvangen; uw lichaam, uwe ziel, uw godheid. Gij, die, na in het stalleken van Bethleem voor mij geboren te zijn, ook voor mij op het Kruishout hebt willen sterven; Gij, die, ofschoon thans glorierijk in den hemel, door een wonder uwer goddelijke almacht en liefde nog altijd wezenlijk tegenwoordig zijt onder de gedaante van brood in het H. Altaargeheim.

Ik geloof dit op uw woord, o mijn God, en ik ben inniger van uw wonderbare tegen-

woordigheid in dit Goddelijk Sacrament overtuigd, dan dat ik U met mijn eigene oogen aanschouwde.

Ja, ik geloof, dat ik er mijn Zaligmaker, mijn Rechter, mijn Heer en mijn God ga ontvangen; en al moest ik duizend dooden sterven, liever dat, dan mijn geloof in dat punt van mijn H. Godsdienst ook maar in het minste te verloochenen!

Akte van vernedering.

Wie ben ik, o God van glorie en majesteit! Wie ben ik, dat Gij U gewaardigt U met mij te bemoeien! Wie ben ik, dat Gij U vernedert tot mij te komen! Ik, zondaar, aardworm, ellendiger dan het niet, naderen durven tot een zoo heiligen God! Het brood der Engelen nuttigen, mij voeden met uw goddelijk Vleesch! Ach Heer! neen, ik ben niet waardig, nooit, nooit zal ik zulk een eer verdienen!

Hoe durf ik het wagen tot U te naderen, deelgenoot aan uw disch te zijn? Is de eer U te mogen aanbidden in dit H. Sacrament, dan reeds niet groot genoeg! Dat is alles, wat Gij den engelen toestaat! En ik, stof en asch, ik mag mijn God ontvangen en mij op het nauwst met Hem vereenigen!

Neen, ik zou niet durven tot U komen, als Gij mij niet bevolen hadt zoo dikwijls mogelijk tot U te naderen.

Akte van berouw.

Op het zien van de groote eer, die Gij mij doet, o mijn God, van de onuitsprekelijke liefde, die Gij mij bewijst, kan ik niet anders dan een groot leedwezen en spijt gevoelen, U zoo dikwijls, zoo aanhoudend beledigd te hebben.

Ik haat en verzaak de zonden van ganscher harte uit liefde tot U en vraag er U nederig vergiffenis over. Ach, ik bid en bezweer U, liefderijke Vader, vergeef, vergeef mij toch, al wat ik ooit misdaan heb!

Naar ik hoop, ben ik reeds gezuiverd door het II. Sacrament der biecht; maar reinig Gij mij meer en meer, tot zelfs van de kleinste onvolmaaktheid. Schep in mij een nieuw, zuiver, vlekkeloos hart!

Akte van hoop.

Wat mag ik niet van U verhoppen, o lieve Jezus, daar Gij zelfs tot mij komt, en Gij U geheel en al aan mij gaat schenken! Ik nader dan tot U met alle hoop, die mij uw oneindige liefde en barmhartigheid en goed-

heid ingeeft. Gij kent al mijn behoeften; Gij kunt ze lenigen; Gij dwingt mij tot U te komen, en Gij belooft mij zeker Uwe hulp.

Welnu, mijn God, hier ben ik! Ik vertrouw op Uw woord! Met al mijn zwakheden, met al mijn ellende, kom ik tot U; ik hoop dan, dat Gij mij verlichten, versterken, veranderen zult. Dat hoop en vertrouw ik vastelijk. Zijt Gij geen machtige, goede, liefdevolle God! De God van mijn hart? En wanneer zal dat hart meer voor en aan U zijn, dan als Gij er uw intrek in zult genomen hebben?

Akte van verlangen.

Is het mogelijk, o mijn God, dat Gij tot mij komt met een vurig verlangen U met mij te vereenigen? Ach kom dan, bruidegom mijns harten! Kom! dierbaar Lichaam, kostbaar Bloed van mijn Verlosser, kom! en strek tot goddelijke spijs aan mijn ziel!

Dat ik u bezitte, o God van mijn hart, mijn Vreugde, mijn Zaligheid, mijn Hoop, mijn Liefde, mijn Al!

Wie zal mij vleugelen geven om tot U op te vliegen! Gij alleen zijt in staat mijne verlangens te bevredigen; verre van U

kwijnt mijne ziel! Als het afgejaagde hert verlangt naar het water der bronne, zoo haakt mijne ziel naar U, o mijn eenigst Goed, mijn Troost, mijn Schat en mijn Leven!

Kom dan tot mij, o Jezus lief, ondanks mijne onwaardigheid en nietigheid! Sluit uwe oogen voor mijne fouten uit het verleden, en gedenk slechts uwe liefde. Mijn hart is bereid, mijn God, mijn hart is bereid; en zoo het nog niet genoeg voorbereid is, welnu, door één enkel woord, door één enkelen blik van U, kunt Gij het verteederen, ontvlammen! Toef dan niet, Heer Jezus, maar kom mij vervullen met uwe genade, met uwe Liefde. Amen.

Is het groote oogenblik daar, nadert dan met de diepste ingetogenheid tot de H. Tafel. Vraagt aan den H. Aloysius, dat hij u vergezelle naar de communiebank; dat hij met en voor u bidde. Houdt de oogen eerbiedig neergeslagen, wacht geduldig uw beurt af: Gelooft, hoopt, bemint.

Na de H. Communie.

Op uwe plaats teruggekeerd, beschouwt u als een levend tabernakel, waarin de God van hemel en aarde rust: Neemt niet terstond

een kerkboek of rozenkrans, maar maakt van die kostbare oogenblikken gebruik om uwen God uw hulde en aanbidding te brengen, en Hem, met het volste vertrouwen, uwe aangelegenheden aan te bevelen.

GEBED VAN DEN H. IGNATIUS VAN LOYOLA. (*)

Ziel van Christus, heilig mij!
 Lichaam van Christus, red mij!
 Bloed van Christus, maak mij dronken!
 Water der zijde van Christus, reinig mij!
 Lijden van Christus, versterk mij!
 O goede Jezus, verhoor mij!
 In uwe heilige wonden, verberg mij!
 Laat niet toe, dat ik van U gescheiden worde!
 Van den verderfelijken vijand, verlos mij!
 In de ure des doods roep mij!
 En beveel mij tot U te komen!
 Opdat ik U met uw heiligen love
 In de eeuwen der eeuwen! Amen.

(*) Een aflaat van zeven jaren, na de H. Communie; 300 dagen voor elken keer.

Akte van aanbidding.

't Is dan waar, dat ik Hem, die de heele wereld niet bevatten kan, thans in mijn hart bezit! Aanbidlijke Majesteit van mijn

God, voor Wien alles, wat er groots op de aarde en in den hemel is, zich onwaardig acht te verschijnen, wat kan ik op dit oogenblik beter doen, dan mij diep voor U vernederen bij het aanschouwen van het groote wonder, dat in mij voltrokken is op dit oogenblik.

Met allen mogelijken eerbied aanbid ik U dan; dat, wat aan mijne ongenoegzaamheid ontbreekt, door de aanbidding van alle rechtvaardige zielen op aarde en van alle heiligen en engelen in den hemel aangevuld worde!

U alleen, Koning der eeuwen, komt alle lof en aanbidding toe! Gezegend de Zone Gods, die heden zich gewaardigd heeft in mijn hart, overigens zoo onwaardig Hem te ontvangen, zijn intrek te nemen.

Akte van liefde

Welk geluk, o God van liefde, U eindelijk in mijn hart te mogen bezitten! Ach, waarom kan ik niet aan dat geluk naar waarde beantwoorden! Waarom U niet geheel en al, U alleen, uitsluitend om U, beminnen en lief hebben! Verbrand, verteer, ontvlam mijn hart, o mijn God, door Uwe goddelijke liefde.

Mijn welbeminde is aan mij en ik ben

aan Hem ! O Engelen des hemels, Moeder van mijn Jezus, Heilige *Aloysius*, mijn liefdevolle Patroon, leent mij uwe liefde, uw hart, om Jezus voortaan te beminnen, Jezus mijn eenigste liefde ! Ja, ja, met duizend harten wil ik u voortaan liefhebben, Bruidegom mijner ziel ; versterk Gij dit voornemen, bevestig en bekrachtig het en duld niet, dat ik dat hart, dat U thans geheel en gansch toebehoort, ooit weerneme om iets anders te beminnen, dan U !

Akte van dankbaarheid.

Hoe zal ik U naar waarde kunnen danken ; want niet tevreden met mij bemind te hebben tot den dood toe, gewaardigt Gij U heden nog mij met Uw goddelijk bezoek te vereeren ! Prijs, mijne ziel, den Heer, erken zijne goedheid, verhef zijne grootheid, verkondig zonder ophouden zijne barmhartigheid !

Dank dan, duizendmaal dank, o minnelijke Zaligmaker, voor de mij bewezen gunst ? Wel is waar, ben ik U dikwijls ontrouw geweest ; maar een *ondankbare* wil ik niet meer worden ! Daarom zal ik mij al de dagen mijns levens het geluk herinneren, dat mij heden te beurt gevallen is.

Mag ik U dan nu, dierbare en machtige

Meester, de gevoelens mijns harten bloot leggen?

Neen, ik vraag u geen rijkdommen, noch aardsehe voldoeningen, noch eer en aanzien; neen, neen, slechts verzoek ik om Uwe vrees, Uwe liefde en genade!

Dat mijn oogen, die van zoo nabij de H. Hostie gezien hebben, nooit meer op gevaarlijke, zondige voorwerpen gericht zijn; dat de tong, die U aangeraakt heeft, voortaan niet meer dan heilige, kuische woorden spreke, dat het hart, waarvan Gij thans bezit genomen hebt, niet meer dan eerlijke en geoorloofde wenschen vorme!

Laat mij over mijn driften, ever alle moeielijkheden van wat aard ook altijd zegpralen; leef Gij in mij, opdat ik voor het vervolg in U en voor U leve! Verlicht mijn verstand om Uwen H. Wil te kennen in hetgeen mijn levensstaat aangaat, om Hem getrouw na te komen. Verleen mijn goede Jezus, dit alles ook voor al degenen, voor wie ik moet en wil bidden!

Voegt hier uwe bijzondere intenties bij, en bidt het gebed voor den Zondag.

Akte van opoffering.

Neem, Heer, en ontvang geheel mijn vrij-

heid, mijn geheugen, mijn verstand, mijn wil; al hetgeen ik heb en bezit, hebt Gij mij geschonken; U, o Heer, geef ik het weder; dit alles behoort aan U; beschik er over volgens uw goedvinden; geef mij slechts uwe liefde en genade; dit is mij voldoende.

Akte van goed voornemen.

Met de hulp uwer genade neem ik mij vastelijk voor niet meer te zondigen, d'erbare Jezus, en de gelegenheden daartoe nauwkeurig te vermijden.

Voortaan geen gedachten meer, noch woorden, noch verlangens, noch daden in strijd met de zuiverheid, met de liefde, met het geduld of met andere deugden! Geen menschelijk opzicht meer; geen vrijwillige zonden meer, hoe klein en gering in mijn oogen ze ook schijnen!

Liever sterven, liever op dit oogenblik den geest geven, dan U nog ooit te mishagen!

In uwe H. tegenwoordigheid, mijn Jezus, maak ik dit voornemen; bekrachtig Gij het, en dat het H. Sacrament, dat ik ontvangen heb, als het zegel zij, dat ik nooit zal mogen schenden. *H. Aloysius van Gonzaga*, bid voor mij, opdat ik Jezus getrouw blijve tot den

dood, en ik mij door het stipt naleven dezer voornemens meer en meer waardig make tot den levensstaat, waartoe de goede God mij geroepen heeft! Amen.

GEBED,

met vollen aflat, voor degenen, die nà gebiecht en gecommuniceerd te hebben het vòòr een kruisbeeld godvruchtig zullen bidden en daarbij gebeden roegen tot intentie van Zijne Heiligheid.

TOEPASSELIJK OP DE GELOOVIGE ZIELEN DES VAGEVUURS.

O goede en allerzoetste Jezus, zie ik buig mijne knieën in uwe tegenwoordigheid, ik bid en ik smEEK U met de grootste vurigheid van mijnen geest, dat Gij U gewaar diget in mijn hart te drukken, levende gevoelens van geloof, hoop en liefde, een waar berouw over mijne zonden en eenen zeer vasten wil van mij te beteren, terwijl ik met groote aandoening en droefheid bij mij zelven overweeg en in den geest aanschouw uwe vijf wonden, voor oogen hebbende hetgeen de profeet David eertijds van U, o goede Jezus getuigde: *Zij hebben mijne handen en voeten doorboord en al mijne beenderen geteld.* Ps. XXI, 17, 18.

LITANIE

VAN DEN

H. ALOYSIUS VAN GONZAGA.

- Heer, ontferm U onzer.
Christus, ontferm U onzer.
Heer, ontferm U onzer.
Christus, hoor ons.
Christus, verhoor ons.
God, hemelse Vader, ontferm U onzer.
God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm
U onzer.
God, H. Geest, ontferm U onzer.
H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.
H. Maria, moeder en beschermster van den
H. Aloysius van Gonzaga, bid voor ons.
H. Aloysius van Gonzaga, bid voor ons.
H. Aloysius, vervuld met den H. Geest,
bid voor ons.
H. Aloysius, Zeer waardige belijder van
Jezus Christus, bid voor ons.

Zeer godvruchtige aanbidder van het
 Allerheiligst Sacrament des Altaars.
 Getrouw dienaar der H. Moeder Gods,
 Edelmoedige verachter der wereldsche
 wellusten,

Voorbeeld van het volmaakt leven,
 Voorbeeld van ootmoedigheid,
 Minnaar der armoede,

Volmaakt in gehoorzaamheid,
 Wonderbaar in verdueligheid,

Zeer machtig in den hemel,

Verdrijver der helse geesten,

Verrijkt door de zegeningen des
 Heeren,

Eer en luister der jeugd,

Beschermheilige der scholieren,

Bijzondere Patroon van een zaligen
 levensstaat,

Navolger van het evangelisch leven,
 Spiegel der maagden,

Zeer zoetaardige vertrooster der be-
 drukten,

Zeer zekere genezing der zieken,

Luister en sieraad der Sociëteit van
 Jezus,

Klaarblinkend licht der H. Kerk,

Vermaard door menigvuldige won-
 deren,

H. Aloysius,

bid voor ons.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Ÿ. Bid voor ons, H. Aloysius van Gonzaga.

R. Opdat wij waardig worden aan de beloften van Christus.

LATEN WIJ BIDDEN. God, uitdeeler der hemelsche gaven, die in den engelachtigen jongeling *Aloysius* eene wonderbare onschuld des levens met een gelijke boetvaardigheid gepaard hebt, verleen ons door zijne verdiensten en gebeden, dat wij, die hem in zijne onschuld niet gevolgd hebben, hem ten minste in zijne boetvaardigheid mogen navolgen, door Jezus Christus onzen Heer. Amen.

.....

Engelachtigen jongeling, *H. Aloysius*, die door de Moeder Gods in de *Societeit van Jezus* geroepen wordt, zie ik kom tot U vol vertrouwen; sta mij bij in de zoo gewichtige zaak als die der keuze van een levensstaat; geleid mij door uw wijzen raad; ondersteun mij met uwe machtige voorspraak, opdat ik dien staat kieze, waarin ik de eer van God bevorderen en mijn heil verzekeren kan. Amen.

(100 dagen aflaat, eens daags Pius VII,
6 Maart 1802),

O, *H. Aloysius*, met de deugden der engelen versierd, ofschoon ik uw zeer onwaardig dienaar ben, zoo durf ik u toch op een geheel bijzondere wijze de zuiverheid van mijn ziel en lichaam aanbevelen. Ik bezweer u bij uw engelachtige kuischheid, mij aan Jezus Christus, het Lam zonder vlek aan te bevelen; alsook aan zijne allerheiligste Moeder, de Maagd der Maagden, en mij van alle, vooral zware zonden, te bewaren.

Laat niet toe, dat ik ooit in zonden van onzuiverheid valle. Maar als gij mij in bekoring of in gevaar van zonden zult zien, verwijder dan van mij alle onzuivere gedachten of neigingen, stel mij levendig voor den geest mijn gekruisten Jezus en

162 LITANIE VAN DEN H. ALOYSIUS VAN GONZAGA.

de gedachten aan de eeuwigheid; druk de vrees
Gods diep in mijn hart; ontsteek het in goddelijke
liefde, opdat, na uw schoon voorbeeld op aarde na
gevolgd te hebben, ik eenmaal met U God in den
hemel moge bezitten. Amen.

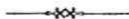
Onze Vader. Wees gegroet.

LITANIE

VAN HET

HEILIG HART VAN JEZUS.

- Heer, ontferm U onzer.
Christus, ontferm U onzer.
Heer, ontferm U onzer.
Christus, hoor ons.
Christus, verhoor ons.
God, hemelsche Vader, ontferm U onzer.
God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U onzer.
God, H. Geest, ontferm U onzer.
H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.
Hart van Jezus, Zoon van den eeuwigen Vader, ontferm U onzer.
Hart van Jezus, Zoon van de Maagd en Moeder Maria, ontferm U onzer.
Hart van Jezus, eigen en waardige woonplaats van den H. Geest, ontferm U onzer.
Hart van Jezus, tempel van de allerheiligste Drievuldigheid, ontferm U onzer.

Hart van Jezus, glorie en vreugd der
 Engelen,
 Hart van Jezus, oneindig in majesteit,
 Hart van Jezus, voorwerp van alle liefde,
 Alleroetmoedigst Hart van Jezus,
 Allerzuiverst Hart van Jezus,
 Allerminlijkst Hart van Jezus,
 Vol van zegen en genade,
 Wellust van hemel en aarde,
 Licht van geheel de wereld,
 Onoverwinnelijke sterkte tegen onze
 vijanden,
 Fontein van alle rechtvaardigheid,
 Oorsprong van goedheid en barmhar-
 tigheid,
 Vol medelijden en teederheid,
 Woonstede aller deugden,
 Allen lof en eer waardig,
 Aan wien alle aanbidding toekomt,
 Oneindige afgrond van alle hemelse
 gaven,
 Fontein der springende wateren tot
 het eeuwig leven,
 Verzoening onzer zonden,
 Troost van alle bedrukte harten,
 Hoop van die in U sterven,
 Ons leven en verrijzenis,
 Toevlucht van alle zondaren,

Hart van Jezus,

Ontferm U onzer.

Hart van Jezus,	<p>Met bitterheid voor ons vervuld, Met versmaadheden voor ons verzadigd, Om onze boosheden doorwond, Voor onze zaligheid gestorven aan kruis, Met eene lans doorstoken, Levende, heilige en Godc behagende offerande, Altaar op hetwelk alle Heiligen op- geofferd worden,</p> <p>Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Jezus.</p> <p>Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Jezus,</p> <p>Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm U onzer, Jezus.</p> <p>ÿ. O Koning der glorie, Gij zult nooit versmaden.</p> <p>R. Een boetvaardig en vernederd hart.</p>	Ontferm U onzer.
-----------------	--	------------------

GEBED.

Heer Jezus, die U gewaardigd hebt, de onuitsprekelijke rijkdommen van Uw allerheiligst Hart aan Uwe Kerk te openbaren, verleen ons, dat wij aan de liefde van dit allerh. Hart mogen beantwoorden en dat wij door waardige dienstbewijzingen vergoeden de verongelijkingen, die datzelfde Hart van de ondankbare menschen wordt aangedaan, die

leeft en heerscht met God den Vader, in de eenheid des Heiligen Geestes, in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

De Heil. H. Aloysius, om eene
ware godesdienst tot het Heilig
Hart van Jezus te verkrijgen.

O Jezus, die gezegd hebt: „*Zalig de zuiveren van harte, want zij zullen God zien!*” Hem zien, zooals Hij inderdaad is, Hem kennen in al zijne grootheid, liefde en goedheid; hoe moet de engelachtige *Aloysius*, die zoo rein, zoo kuisch, zoo onschuldig, op aarde geleefd heeft, uw liefdevol Hart thans in den hemel zien, kennen en beminnen! Welnu dan, H. Patroon, open ons dat H. Hart, leid ons binnen, waar Gij zoo goed bekend zijt, opdat wij ook Het dagelijks beter en beter leeren kennen, meer en meer leeren beminnen! Doch aangezien dit alleen aan de reinen van harte gegund is, verkrijg ons een groote liefde tot de H. Deugd van zuiverheid; dat wij ze nauwgezet, angstvallig al de dagen van ons leven beoefenen, opdat wij met u zalig mogen geprezen worden, en wij God eenmaal van aanschijn tot aanschijn mogen aanschouwen, en zijn goddelijk Hart voor eeuwig beminnen en bezitten in den hemel. Amen.

LITANIE

VAN

C. L. V. van Loreto.

Heer, ontferm U onzer.
Christus, ontferm U onzer.
Heer, ontferm U onzer.
Christus, hoor ons.
Christus, verhoor ons.
God, hemelsche Vader, ontferm U onzer.
God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm
U onzer.
God, H. Geest, ontferm U onzer.
H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.
H. Maria,
H. Moeder Gods,
H. Maagd der Maagden,
Moeder van Christus,
Moeder der Goddelijke genade,
Allerreinste Moeder,
Allerzuiverste Moeder,
Ongeschonden Moeder,
Onbevleete Moeder,

bid
voor ons.

Minnelijke Moeder,
Wonderlijke Moeder,
Moeder des Scheppers,
Moeder des Zaligmakers,
Allervoorzichtigste Maagd,
Eerwaardige Maagd,
Lofwaardige Maagd,
Machtige Maagd,
Goedertierene Maagd,
Getrouwe Maagd,
Spiegel der rechtvaardigheid,
Stoel der wijsheid,
Oorzaak onzer blijdschap,
Geestelijk vat,
Eerwaardig vat,
Uitmundend vat van godsvrucht,
Geestelijke roos,
Toren van David;
Ivoren toren,
Gulden huis,
Ark des verbonds,
Deur des Hemels,
Morgenster,
Behoudenis der zieken,
Toevlucht der zondaren,
Troosteres der bedrukten,
Hulp der christenen,
Koningin der Engelen,

bid voor ons.

bid voor ons.

Koningin der Patriarchen,
 Koningin der Profeten,
 Koningin der Apostelen,
 Koningin der Martelaren,
 Koningin der Belijders,
 Koningin der Maagden,
 Koningin van alle Heiligen,
 Koningin zonder erfsmet ontvangen,
 Koningin van den allerheiligsten Rozen-
 krans,
 Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
 neemt, spaar ons, Heer.
 Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
 neemt, verhoor ons, Heer.
 Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
 neemt, ontferm U onzer.
 Christus, hoor ons.
 Christus, verhoor ons.
 Heer, ontferm U onzer.
 Christus, ontferm U onzer.
 Heer, ontferm U onzer.

Onder uwe bescherming nemen wij onze toevlucht, o H. Moeder Gods: verstoot onze gebeden niet in onzen nood: maar verlos ons altijd van alle gevaren, o glorierijke en gezegende Maagd. Onze Vrouw, onze Middelaressen, onze Voorspreekster, verzoen ons

met uwen Zoon, beveel ons aan uwen Zoon, vertoon ons aan uwen Zoon.

ÿ. Bid voor ons, II. Moeder Gods.

R. Opdat wij der beloften van Christus waardig worden.

Smeekgeschied van den H. Aloysius
tot de H. Maagd.

H. Maagd Maria, mijne Koningin, heden en al de dagen mijns levens, vooral echter in het uur van mijn dood, beveel ik aan uwe zegenrijke bescherming, aan uwe bijzondere hoede en moederlijke barmhartigheid mijn lichaam en mijne ziel. U geef ik al mijne hoop en troost, al mijne wederwaardigheden en droefheid, mijn leven en deszelfs einde over. Verwerf mij door uwe machtige voorspraak en door uwe groote verdiensten de genade, in al mijn doen en laten uwen wil en den wil van uwen goddelijken Zoon te vervullen. Amen.

Gebed tot Maria om de bekering te
overwinnen.

(100 dagen afluaf, eens per dag, voor hen die het 's morgens en 's avonds met een *Wees gegroet* bidden.)

O mijne Moeder, o mijne meesteres, ik offer mij geheel aan U op; en om mijne toewijding voor U

te bevestigen, wijd ik U vandaag mijne oogen, mijne ooren, mijn mond, mijn hart, geheel mijn wezen, en omdat ik U zodoende geheel behoor, o goede Moeder, bewaar mij, bescherm mij als uw goed en eigendom.

MISGEBEDEN.

VORMT HIER UWE BIJZONDERE INTENTIE.

In vereeniging met den Priester, verschijn ik hier in Uwe goddelijke tegenwoordigheid, om U, o mijn God, het waardigste der offers op te dragen, door de voorspraak van mijn glorierijken Patroon, den *H. Aloysius* van Gonzaga.

O beminnelijke Beschermheilige, gij die zoo levendig doordrongen waart van het heilige, het waardige van een misoffer, beziel mij met de ware godsvrucht, die noodig is, om dit H. Sacrificie goed en met vrucht bij te wonen. Verwijder van mij alle verstrooidheid en vraag den goeden God, dat Hij geheel mijn hart in bezit neme, en mij, arme zondaar, door Zijne barmhartigheid mijne zonden vergeve! Ik haat ze uit liefde tot Hem; ik vraag er Hem ootmoedig vergiffenis om, en vergeef zelf aan allen, die mij misdaan hebben.

(Vormt hier uwe bijzondere intentie.)

Bij het begin der Mis.

In den naam des Vaders, enz.

Als eer-, dank-, zoen- en smeekoffer ga ik o, allerheiligste Drievuldigheid, dit H. Misoffer bijwonen.

U zij alle eer en lof op aarde en in den hemel!

U zij onophoudelijk dank voor de vele en talrijke weldaden mij en allen menschen bewezen!

U zij van harte eerherstel gebracht voor alle zonden en beledigingen door de menschen ooit bedreven; en voor die nog door hen bedreven worden in de toekomst.

U zijn alle onze noodwendigheden, lichamelijke en geestelijke, met vol vertrouwen aanbevolen.

O! dat mij die gevoelens gedurende dit onbloedige Offer mochten bezielen, die ik gehad zou hebben, als ik bij het bloedige Kruisoffer op den Calvarieberg zou zijn tegenwoordig geweest!

Daarom wend ik mij tot U, *H. Aloysius*, opdat gij met en voor mij gedurende deze aanbiddelijke Geheimen moogt bidden!

Ik belijd voor God almachtig, de *H. Maria*, altijd Maagd, den *H. Aartsengel Michaël*,

den II. Joannes den Dooper, de II. II. Apostelen Petrus en Paulus, alle Heiligen en voor U, Vader, dat ik zeer gezondigd heb, met gedachten, woorden en werken, door mijne schuld, door mijne schuld, door mijne allergrootste schuld. Daarom bid ik de II. Maria, altijd Maagd, den II. Aartsengel Michaël, den II. Joannes den Dooper, de II. II. Apostelen Petrus en Paulus, alle Heiligen en U, Vader, den Heer onzen God, voor mij te willen bidden.

Dat de goede God mij barmhartigheid bewijze, mij mijne zonden vergeve en het eeuwige leven schenke!

Heer verhoor door de voorspraak van den *H. Aloysius* mijn gebed, en dat mijn geroep tot U kome!

Kyrie eleison.

Driewerf-heilige God, Vader, Zoon en II. Geest! Ontferm U onzer volgens Uwe overgroote barmhartigheid, nu, in alle omstandigheden des levens, en vooral in het uur van onzen dood!

Gloria.

Eere aan God in den hooge, en vrede op

aarde aan de menschen van goeden wil ! Wij prijzen U. Wij zegenen U. Wij aanbidden U. Wij verheerlijken U, Wij bedanken U om Uwe oneindige heerlijkheid. Heer, God, opperste Koning des hemels, o God, almachtige Vader ; Heer Jezus Christus, eenige Zoon Gods, Lam Gods, Zoon des Vaders ! Gij die de zonden der wereld wegneemt, ontferm U onzer. Gij, die de zonden der wereld wegneemt, aanhoor ons nederig gebed. Gij, die aan de rechterhand des Vaders gezeten zijt, heb medelijden met ons. Want gij zijt de eenige Heilige, de eenige Heer, de eenige Allerhoogste, Jezus Christus, met den Heiligen Geest in de heerlijkheid van God den Vader. Amen.

Oremus.

Verleen ons, o Heer, door de voorspraak der allerzaligste Maagd en Moeder Gods Maria, van den *H. Aloysius* en van alle Heiligen, al de genaden die uw dienaar, de Priester, U vraagt voor zich zelve en voor ons.

Mij met hem vereenigend, bid ik voor allen, voor wie ik gehouden ben te bidden, en ik smeek U voor hen en mij, verleen

ons al hetgeen Gij weet, dat ons noodig is, voor ons geestelijk en tijdelijk welzijn; door Jezus Christus, onzen Heer. Amen.

Epistel.

O God, Gij, die U gewaardigd hebt mij buiten zoovele anderen tot Uwe Kerk te roepen, die de eenig heiligmakende leer steeds ongeschonden bewaard heeft, geef dat ik mijn leven steeds naar die heilige leer inrichte; dat ik er mij door late leiden, vooral in de gewichtige keuze van een levensstaat. Dat zij, wie Gij daartoe de zending gegeven hebt, mij voorlichten, raden en bijstaan, en ik hunne raadgevingen volgszaam moge ter harte nemen, daar Gij toch gezegd hebt van hen: *„die u hoort, hoort Mij; die u versmaadt, versmaadt Mij!”*

Verlicht ons dan beiden, met het Licht uwer goddelijke genade! *H. Aloysius*, bid voor ons!

Evangelie.

Door den mond uwer Evangelisten, o dierbare Jezus, worden ons telkens op treffende, aangrijpende wijze de wonderwerken verhaald, die Uwe almacht gewrocht heeft.

Verhaald wordt ons, hoe Gij blinden het gezicht, dooven het gehoor, stommen hun spraak, lammen hun gang, ja, dooden zelfs het leven weergegeven hebt; hoe Gij, door medelijden bewogen, de hongerigen op wondervolle wijze spijzigdet; de droeven steeds troosttet, de noodlijdenden lichamelijke hulp boodt, de arme zondaars vooral tot U riept, vermaandet, vergiffenis schonkt, en hen teederlijk bemindet; in één woord hoe Gij hier „*weldoende rondgingt.*”

O lieve Zaligmaker, hoe kan ik dus mijn vertrouwen in Uwe almacht verlevendigen! Wat mag ik dus niet van Uwe goedheid verwachten! Mijne hoop is op U gesteld, in eeuwigheid zal ik niet beschaamd worden. Zijt gij dan nog niet altijd dezelfde goede, liefdevolle, hulpvaardige Jezus! Roept en zoekt Gij ook nu de ongelukkigen niet op, gelijk in Uw sterfel'ijk leven? Welnu, dierbare Zaligmaker, Gij weet, wat mij zoozeer kwelt en bezorgd maakt; Gij weet, hoe vurig ik verlang Uwen aanbiddelijken Wil te leeren kennen; naar uw goddelijk voorbeeld zal ik dien, koste wat het koste, zoo getrouw mogelijk volbrengen. Zend dan een straal uwer goddelijke verlichting neer! Spreek, Heer, Uw dienaar

luistert! Mijn hart is bereid, mijn hart is bereid, o God, om te doen alles wat Gij van mij vraagt en verlangt.

H. Aloysius, vraag gij voor mij aan uwe en mijne en Jezus' machtige Moeder, die in het II. Evangelie zulk eene edele, verhevene en liefdevolle taak opgelegd is, dat zij met ons en voor mij bij God bidde!

Credo

Ik geloof in één enkelen God, den Vader almachtig, Schepper van hemel en aarde en van alle zichtbare en onzichtbare dingen. En in Jezus-Christus, den eenigen Zoon Gods; uit God den Vader vóór alle eeuwen geboren; God van God; Licht van 't Licht, ware God van den waren God, geboren en niet gemaakt, geheel en al aan den Vader gelijk, door Wien alles gemaakt is. Die uit den Hemel gedaald is voor ons en voor ons geluk. *En het vleesch heeft aangenomen in den schoot der H. Maagd Maria, door medewerking van den H. Geest*: EN IS MENSCH GEWORDEN. Die voor ons gekruisd is, die geleden heeft onder Pontius Pilatus en begraven is. Die naar geschreven was, ten derden dage is verrezen. Die ten Hemel

geklimmen is, en gezeten aan de rechterhand des Vaders. Die eens in volle glorie zal wederkomen, om te oordeelen de levenden en de dooden, en Wiens rijk geen einde zal hebben. Ik geloof in God den II. Geest eveneens Heer, het leven gevend, die uit den Vader en den Zoon voorspruit. Die met den Vader en den Zoon te gelijk aanbeden en verheerlijkt wordt; die voorezgd is door de profeten. Ik geloof aan de ééne, heilige, katholieke en apostolieke Kerk. Ik belijd één doopsel ter vergeving der zonden; ik verwacht de verrijzenis der dooden en het eeuwig leven. Amen.

Offertorium.

O oneindig II. Vader, ik durf U thans, ofschoon ik overtuigd ben van mijne groote onwaardigheid, in vereeniging met den priester dit vlekkelooze Offer opdragen, met dezelfde meening als Jezus-Christus gehad heeft, toen Hij dit Sacrificie ingesteld heeft, en Hij op dit oogenblik heeft, terwijl Hij zich door 's priesters handen aan U opoffert, alsmede voor mijne eigene intentie.....

Ik offer het U op, terwijl ik bid, om van Uwe oneindige goedheid voor mij, mijne

naastbestaanden, weldoeners, vrienden en vijanden, alle kostbare genaden voor ons geestelijk en tijdelijk welzijn te verwerven, door de oneindige verdiensten van Uwen goddelijken Zoon, van Zijne en onze lieve Moeder, van den *H. Aloysius* en alle Gods lieve Heiligen.

Verder beveel ik U de geheele katholieke Kerk aan, onzen *H. Vader* den Paus, zijne Doorluchtigheid onzen Bisschop, al de priesters en christen prinsen en geheel het in U geloovige volk. Vergeet ook niet Uwe en mijne vijanden; heb medelijden met alle zondaars. Vergeef allen, die mij misdaan hebben, gelijk ik hun vergeef. Amen.

Neem, Heer, en ontvang mijne geheele vrijheid, mijn wil, mijn geheugen, mijn verstand; al wat ik heb en bezit, hebt Gij mij gegeven; U geef ik het weer; doe er mee naar uw welbehagen, en geef mij slechts uwe liefde en genade. Dit is mij voldoende.

Præfatie.

Welke verplichting heb ik niet, U te loven en te prijzen te allen tijde en op alle plaatsen, o God van hemel en aarde, oneindig groote Heer, Schepper en Regeerder van alles wat is en bestaat!

Niets is billijker, niets rechtmatiger dan mij met Jezus-Christus te vereenigen om U voortdurend te aanbidden. Al de machten der hemelen, al de krachten deraarde, met een eerbiedigen schroom bevangen, vereenigen zich om Uwen lof te zingen. Duld dan, o God, dat wij onze zwakke stemmen met die der geheele schepping vereenigen, en wij met hen in eene heilige vervoering uitjubelen: *Heilig, heilig, heilig is de Heer, de God der legerscharen. Hosanna in de hoogste der Hemelen! Gezegend Hij, die komt in den naam des Heeren. Hosanna in den hooge!*

Canon.

Neem, Heer, volgens Uwe overgrootte barmhartigheid het offer aan, dat de Priester voor zich zelve en voor ons opdraagt. Zegen het; bewaar, bescherm en bestuur op onze beden Uwe H. Katholieke Kerk, met al hare leden, haar Opperhoofd, onzen Bisschop en allen die tot het eenig ware, heiligmakende geloof behooren.

Wij bevelen U verder degenen dringend aan voor wie de liefde, de rechtvaardigheid, de dankbaarheid ons verplichten te bidden, voor allen, die in dit H. Sacrificie tegenwoordig zijn en ook voor mij zelve,

opdat ik door de voorspraak van den machtigen *H. Aloysius*, van de *H. Maagd*, van alle Heiligen, mijn levensstaat moge leeren kennen, en alle moeielijkheden overwinnen, die ik zal tegenkomen.

Daal dan neder, o Lam zonder vlek, o dierbare Jezus, op dit altaar, om mijn wenschen te aanhooren en ze in zoover te vervullen als het U tot eer, mij en de mijnen tot zaligheid strekt.

Elevatie.

Mijn Jezus! ik aanbid U met al de Engelen, die U hier thans eerbiedig omringen; ik geloof in U; ik hoop op U; ik bemin U uit geheel mijn hart. Zegen mij, o goede God, zegen mijne familie en al die mij dierbaar zijn, thans, nu Gij hier nederdaalt om ons Uwe rijke gunsten mede te deelen; geef ons alles, wat ons noodig is naar ziel en lichaam en maak, dat wij altijd uwen *H.* Wil volbrengen, vooral in het omhelzen van dien staat, waarin Gij van eeuwigheid bepaald hebt, dat ik u dienen zal.

Dat Uw kostbaar Bloed voor niemand onzer te vergeefs vergoten zij! integendeel, dat Het ons geluk en zegen aanbrengel!

H. Maagd, H. Jozef, *H. Aloysius*, H. Be-
waarengelen, alle Gods lieve Heiligen, ver-
eenigt uwe beden met de mijne, opdat ik
en al mijne dierbaren de beloften van
Christus immer meer en meer waardig
worden. Amen.

Vervolg van den Canon.

Hoe groot zou mijne boosheid en on-
dankbaarheid niet wezen als ik U, na
hetgeen ik thans heb zien geschieden, nog
beleedigde? Neen, neen, nooit zal ik ver-
geten hetgeen Gij voor mij dagelijks
herhaalt in dit aanbiddelijk offer-geheim,
onbloedig offer en gedurige voortzetting
van het H. Kruisoffer, van geheel Uw
bitter lijden, waardoor Gij voor ons tot uw
laatsten druppel bloeds vergoten hebt.

Dat allen dan, die wezenlijk of geeste-
lijker wijze deelnemen aan dit H. Misoffer
met Uwe genaden en hemelsehe zegenin-
gen rijkelijk overstelpt worden!

Laat ook de zielen in het vagevuur deel
nemen aan deze offerande, voornamelijk de
zielen van.... Verleen haar, Heer, ter wille
van dit offer kwijtschelding van al haar pij-
nen, en laat ons allen met haar en al Uwe
heiligen en zaligen eenmaal voor eeu-

wig U loven en beminnen in den hemel.
Amen.

Pater Noster.

Wij durven dan ook, daar Gij het ons
zoo bevolen en geleerd hebt, bidden :

Onze Vader, *enz.*

Agnus Dei.

Lam Gods, dat de zonden der wereld
wegneemt, ontferm U onzer.

Lam Gods, dat de zonden der wereld
wegneemt, ontferm U onzer.

Lam Uods, dat de zonden der wereld
wegneemt, geef ons den vrede.

Communie.

O lieve Jezus! Ik zou mij thans zoo gaarne
met U vereenigen in de H. Communie. Daar
ik echter niet waardig genoeg ben, zoo ver-
lang ik vurig dit op geestelijke wijze te doen.

Ik geloof in U en vraag U vergiffenis
voor al mijne zonden, fouten en gebreken!
O, dat toch, als het oogenblik daar is,
waarop ik U in werkelijkheid zal ontvan-
gen, mijn hart zuiver, rein en goed voor-
bereid zij! Ondertusschen zal ik trachten
U altijd innig, vurig te beminnen.

Laat mij intusschen deel hebben aan de vruchten der Communie van den priester.

Wisch, dierbare Jezus! door uw kostbaar Bloed, mijne zonden en die der geheele wereld uit en ontsteek in de plaats daarvan eene vurige liefde tot U in onze harten!

H. Aloysius, wek in mijn hart zulk een verlangen op om mij met Jezus te vereenigen in de H. Communie, als U telkens bezielde, wanneer gij eene H. Mis bijwoonet!

Laatste gebeden.

Gij hebt U dan wederom geslachtofferd op dit Altaar, o mijn Jezus; ook ik wil mij ten offer brengen voor uwe meerdere eer en glorie; voortaan ben ik geheel de uwe: doe met mij volgens uw welbehagen, U hoor ik geheel en al toe. Beschik over mijn tijd, mijne vrijheid, mijne neigingen, over alles, wat ik heb en bezit. O, ik gelukkige, zoo Gij gelieft dit offer te aanvaarden! Ja, ik zal uwe wet getrouw blijven; ik zal *deze* en *die* gelegenheid tot zonden schuwen; ik zal voor *deze* of *die* slechte gewoonte op mijne hoede zijn; geef mij echter de kracht en den moed, die ik noodig heb, en dat dit alles moge strekken

om mij een zalige keuze te laten doen aangaande mijn levensstaat; ik zal niet rusten en ophouden U dit te vragen, o mijn God, alvorens ik geheel zekerheid dienaangaande verkregen heb, daar ik diep overtuigd ben, dat er mijn tijdelijk en eeuwig geluk meegemoeid is. Goede Moeder Maria, *H. Aloysius*, U zij nogmaals mijne zaak van harte aanbevolen. Amen.

Zegen.

Zegen, Heer, deze heilige voornemens, door de hand van uwen priester, en dat wij er voortdurend de uitwerksels van onder vinden. In den naam des Vaders, *enz.*

Laatste Evangelie.

Ik dank U, o God, dat Gij mij buiten zoovele anderen dit *H. Misoffer* weer hebt laten bijwonen. Ik vraag U vergiffenis over al de fouten en gebreken die ik begaan heb, door verstrooidheden, onerbiedigheden of anderszins. Dat dit aanbiddelijk offer mij reinige van het verledene, en mij sterke van de toekomst.

Ik begeef mij thans vol vertrouwen aan de bezigheden, waartoe uw aanbiddelijke

wil mij roept. Ik zal mij den geheelen dag de weldaad herinneren, die Gij mij door dit II. Misoffer hebt willen bewijzen, en noch door gedachten, noch door woorden of werken, noch door verzuimenissen de vrucht er van doen verloren gaan. Dit neem ik mij voor, met en daar uwe genade. A.

Gebeden na elke stille II. Mis.

(Voorgescreven en met een allaat van 300 dagen verrijkt door Z. H. Leo XIII).

De Priester bidde driemaal met het volk het Wees gegroet Maria.

Vervolgens :

Wees gegroet, Koningin, Moeder van barmhartigheid, ons leven, onze zoetheid en onze hoop, wees gegroet.

Tot U roepen wij, ballingen, kinderen van Eva.

Tot U verzuchten wij klagende en weenende in dit tranendal.

Welaan dan, onze Voorspreekster, sla uwe zoo barmhartige blikken op ons neder.

En toon ons, na deze ballingschap, de gezegende vrucht uws lichaams, Jezus.

O Goedertierene, o liefdevolle, o zoete Maagd Maria.

ÿ. Bid voor ons, H. Moeder Gods.

R. Opdat wij de belofte van Christus waardig worden.

LATEN WIJ BIDDEN. God, onze toevlucht en onze kracht, zie genadig neer op het volk, dat tot u roept; en verhoor in uwe barmhartigheid en goedertierenheid, door de voorspraak van de glorierijke en onbevleete Maagd en Moeder Gods Maria, van den gelukzaligen Jozef, haren Bruidegom, van uwe gelukzalige Apostelen Petrus en Paulus en alle Heiligen, de gebeden, die wij storten voor de bekeering der zondaars, voor de vrijheid en de verheffing van onze Moeder de H. Kerk. Door Christus onzen Heer. Amen.

Daarbij voegt men de volgende aanroeping

Heilige aartsengel Michaël, verdedig ons in den strijd; wees onze bescherming tegen de boosheid en de lagen des duivels. *Dat God hem gebiede*; daarom bidden wij ootmoediglijk, en Gij, Aanvoerder der hemelsche legerscharen, verdrijf door de kracht Gods den satan naar de hel met de andere booze geesten, die tot verderf der zielen in de wereld rondzwerven. Amen.

GEBEDEN
ONDER HET LOF.

Ⓛ goede Jezus! ik geloof vastelijk, dat Gij daar in dat kleine tabernakel woont, dag en nacht, omdat Gij mij en alle menschen zoozeer bemint, dat Gij u niet van ons hebt kunnen scheiden!

Duizenden en duizenden engelen liggen hier voor U neergeknield, aanbidden U, en zingen U voortdurend de schoonste lofliederen. Ik wil mij ook bij hen voegen, gedurende dit lof vooral, om U met hen te aanbidden en lof te zingen.

Geloofd, gedankt en geprezen zij Jezus Christus in het Allerheiligste Sacrament des Altaars!

Helaas! ofschoon Gij ons zoozeer bemint, dat Gij, lieve Jezus, te midden van ons wilt komen, ziju de menschen toch zoo ondankbaar jegens U! Ze komen maar zelden ter Kerke; en als ze er komen, zijn ze er oneerbiedig, onverschillig, niet god-

vruchtig : ja, sommigen durven zelfs in Uwe heilige tegenwoordigheid zware zonden bedrijven. Daarom vraag ik U met droefheid vergiffenis, voor mij en voor alle menschen, die U ooit in de Kerken door hun zondig gedrag mochten bedroefd hebben.

O, dat toch Uw liefderijk Goddelijk Hart meer en meer bemind en gekend moge worden !

Ik durf U, goede Jezus, ook alles vragen wat ik noodig heb naar ziel en lichaam ; alsook voor mijne ouders, broeders, zusters, bloedverwanten en vrienden ; voor de Heilige Kerk, haar Opperhoofd den Paus, de bisschoppen en priesters. Immers Gij roept ons : „Komt allen tot Mij, die iets noodig hebt, en Ik zal het u geven !”
Bijzonder bereel ik U echter aan....

Heilige Maria, Moeder Gods, en ook mijne Moeder ; Heilige Jozef, Heilige Engelbewaarder, *H. Aloysius*, bidt met en voor mij bij den lieyen Jezus !

Bid hierna het gebed van den Zondag, de litanie van het H. Hart en die van den H. Aloysius, met de gebeden.

Lieve Jezus, ik ga U nu volgen op den smartvollen lijdensweg naar den Calvarieberg.

Daar Gij al dat vreeselijk lijden en dien pijnlijken dood voor mijne zonden en die van alle menschen geleden hebt, vraag ik U nederig vergiffenis over al dat kwaad; geef mij overvloedige tranen om gedurende dezen H. Kruisweg de zonden te beweenen! O, dat ik door al dat lijden getroffen worde, en dat ik U, die mij het eerst bemind hebt, voortaan ook hartelijk lief hebbe!

O Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

1-1e STATIE.

Jezus wordt ter dood veroordeeld.

Wij aanbidden en loven U, Christus.

Omdat Gij door Uw H. Kruis de wereld verlost hebt.

Hoe moet het U bedroefd hebben, lieve Jezus, toen de ondankbare Joden daar voor Pilatus riepen: „Kruisig Hem, Kruisig Hem!” Zoo dikwijls ik de zonde bedreef, heb ik dat ook geroepen. Maar voortaan zal ik zoo dikwijls mogelijk herhalen: „Mijn Jezus, ik bemin U; ik bemin U, mijn Jezus!”

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees gegroet.

Dat de zielen der geloovigen in vrede rusten. Amen.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer!

2de STATIE.

Jezus neemt het Kruis op Zijne schouders.

Wij aanbidden enz.

Hoe zwaar dat Kruis ook was, Gij, lieve Jezus, vreesdet niet het te dragen; ja, Gij hebt het met liefde omhelsd, omdat Gij toen

aan mij dacht, die toch zooveel kwaad gedaan heb! Ik zal uw voorbeeld volgen, goede Zaligmaker, en alles wat mij minder aangenaam zal overkomen, geduldig van U aannemen, en uit liefde tot U verdragen.

o Jezus, door uw b'ood'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees Gegroet.
Dat de zielen enz.
Ontferm enz.

3de STATIE.

Jezus valt den eersten keer onder Zijn kruis.

Wij aanbidden enz.

Gij valt neer onder het zware kruis, o lieve Jezus, dat kruis door mijne zonden zoo zwaar geworden. Door de verdiensten van dezen eersten val, bid ik U, o laat mij toch nooit meer in zware zonden vallen, en geef dat ik de reeds bedreven zonden oprecht beweene.

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees gegroet.
Dat de zielen enz.
Ontferm enz.

Jezus ontmoet Zijne bedroefde Moeder.

Wij aanbidden enz.

o Jezus, o Maria! Wat een groote droefheid ondervindt gij niet bij deze pijnlijke ontmoeting! En daarvan ben ik gedeeltelijk de schuld door de zonden, die ik gedaan heb! Vergiffenis, lieve Jezus; vergiffenis, goede Moeder Maria! Ach! help mij toch de zonden vluchten, opdat Gij in mij altijd uw getrouw kind moogt herkennen.

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees gegroet.

Dat de zielen enz.

Ontferm enz.

Simon van Cyrene helpt Jezus' kruis dragen.

Wij aanbidden enz.

Hoe pijnlijk moet het U geweest zijn, o Jezus, daar niemand U wilde helpen Uw kruis te dragen, en dat Simon het slechts deed, omdat men hem er toe dwong! O neen! alles, wat ik voortaan doen zal voor

U, zal niet gedwongen, maar uit vrijen wil gebeuren! Schenk mij dan ook het geluk, evenals aan Simon, te ondervinden, hoe zoet het is iets voor U te mogen doen.

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees gegroet.

Dat de zielen enz.

Ontferm enz.

Veronica droogt Jezus' aangezicht af.

Wij aanbidden enz.

Hoe aangenaam moet het U niet geweest zijn, lieve Jezus, eindelijk eens iemand op Uwen lijdensweg te ontmoeten, die U troost, en deel neemt in Uwe pijnen. Veronica biedt U een doek aan om Uw Heilig aangezicht af te drogen! En welk een schoone belooning geeft Gij haar voor dien kleinen liefdedienst! Uw beeld staat in den doek gedrukt! O Jezus, geef dat ook ik U dikwijls troosten kom, vooral in het Allerheiligste Sacrament des Altaars, en schenk mij dan als belooning, dat het beeld van Uw Heilig lijden diep in mijn hart geprent worde, opdat ik U steeds meer en meer beminne!

O Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees gegroet.
Dat de zielen enz.
Ontferm enz.

7de STATIE.

*Jezus valt voor den tweeden keer
onder het kruis.*

Wij aanbidden enz.

Vermoeid en uitgeput, valt Gij ten tweeden male onder het zware kruis! Maar toch richt Gij U weder op, omdat Gij verlangt uit liefde voor mij te sterven! O lieve Jezus, ik bid U vurig, laat toch nooit toe, dat ik in zonden zoude blijven leven, als ik eens gevallen ben, maar dat ik, op uwe liefde vertrouwende, telkens weder opsta, mijne zonden beweene, en met moed in Uwen heiligen dienst getrouw voortga!

O Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees gegroet.
Dat de zielen enz.
Ontferm enz.

8ste STATIE.

Jezus troost de weenende vrouwen.

Wij aanbidden enz.

Alhoewel Gij zelf zooveel, zoo bitter lijdt, vergeet Gij toch uw eigen lijden, lieve Jezus, om de weenende vrouwen, in haar droefheid over U, te troosten. O! wat zijt gij toch goed voor de menschen! Ach! dat ik toch leere in droefheid alleen en altijd bij U mijn troost te komen zoeken, want Gij alleen, lieve Jezus, kunt den waren troost schenken!

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees geroet.

Dat de zielen enz.

Ontferm enz.

9de STATIE.

*Jezus valt voor den derden keer onder
het kruis.*

Wij aanbidden enz.

O! dat kruis moet wel zwaar geweest zijn, daar Gij tot driemaal toe er onder neervallen zijt, lieve Jezus! Door dezen val bid

ik U, mij voortaan te willen bewaren voor zware bekoringen, die zoo dikwijls den val in zonden voorafgaan.

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees gegroet.
Dat de zielen enz.
Ontferm enz.

Jezus wordt van Zijne kleederen ontdaan.

Wij aanbidden enz.

Zoo zijt Gij dan op den Calvarieberg aangekomen; en nu rukken U de woeste beulen de kleederen van het heilig Lichaam! Jezus, ter wille van de schaamte en van de pijnen, die Gij hier doorstondt, bid ik U, dat ik van alle slechte gewoonten en begeerten meer en meer ontdaan worde, om gedurig meer op U te gelijken!

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees gegroet.
Dat de zielen enz.
Ontferm enz.

II. STILTE.

Jezus wordt aan het kruis genageld.

Wij aanbidden enz.

Ach! mocht ik toch met U aan het kruis genageld worden, mijn Jezus, opdat ik nooit meer van U gescheiden kon worden! Geef toch, dat ik mij steeds zóó gedrage, dat ik altijd met U vereenigd moge leven hier op aarde, maar vooral hiernamaals in den schoonen hemel!

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees gegroet.

Dat de zielen enz.

Ontferm enz.

III. STILTE.

Jezus sterft aan het kruis.

Wij aanbidden enz.

Na een pijnlijk, onbegrijpelijk lijden, sterft Gij dan eindelijk voor mij aan het schandelijk kruis. Uwe liefde echter is nog niet voldaan; na uw dood, wildet Gij nog dat uw goddelijk Hart zou doorstoken worden met een scherpe lans! O, Jezus, laat mij in

dat aanbiddelijk Hart altijd eene schuilplaats vinden tegen alle kwaad, vooral tegen de zonden! Onze Lieve Vrouw, Gij, die mij, onder het kruis, door Jezus tot Moeder gegeven zijt, leid mij in dat goddelijk Hart binnen, om er in te leven en te sterven.

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Onze Vader. Wees gegroet.
Dat de zielen enz.
Ontferm enz.

13de STATIE.

*Jezus wordt van het kruis afgenomen en
in den schoot Zijner Moeder gelegd.*

Wij aanbidden enz.

Hoe bedroefd moet Gij niet geweest zijn, o Maria, toen Gij het koude lijk van uwen Jezus op uw schoot zaagt liggen! Ik ben de oorzaak van Zijn dood en dus van uw lijden, omdat ik zoo dikwijls gezondigd heb!

Vergiffenis, o Maria. Ik zal voortaan door een oprechte liefde tot U en uwen Zoon alles weer zoeken goed te maken. Geef Gij mij het geluk te volharden tot het einde toe, en eenmaal in uwe omhelzing, met de hei-

lige namen „Jezus en Maria” op de lippen,
te sterven.

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden !

Onze Vader. Wees gegroet.
Dat de zielen enz.
Ontferm enz.

14. STATIE.

Jezus wordt in een nieuw steenen graf gelegd.

Wij aanbidden enz.

Zoo rust Gij dan eindelijk in het koude graf, lieve Jezus ! Maar 't is slechts voor weinige uren , want den derden dag zijt Gij verheerlijkt uit dat graf verrezen ! O ! dat ik toch ook eenmaal verheerlijkt uit mijn graf moge opstaan om dan met U voor eeuwig te leven in den schoonen Hemel. Amen.

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden !

Onze Vader. Wees gegroet.
Dat de zielen enz.
Ontferm enz.

Ik dank U, goede Jezus, dat Gij mij toegestaan hebt U wederom op uwen lijdensweg te volgen. Laat mij de oneindige verdiensten van uw heilig lijden altijd meer en meer ondervinden. Vooral als ik verleid word tot zonden, herinner Gij mij dan, lieve Jezus, al die pijnen, die Gij voor mij doormaakt hebt gedurende uw bitter lijden en kruisdood. Ik wil aan al de aflaten deelachtig worden, die ik door het bidden van dezen Heiligen Kruisweg heb kunnen verdienen, en pas ze toe op de geloovige zielen in het vagevuur.

o Jezus, door uw bloed'ge wonden
Bewaar mij voortaan van de zonden!

Vijfmaal het „*Onze Vader*,” „*Wees gegroet*” en „*Eere zij den Vader*” enz. en een „*Onze Vader*” voor Zijne Heiligheid den Paus.

	Bl.z.
Inleiding	5
<i>Eerste Zondag.</i> Over de H. Deugd van Zuiverheid	9
<i>Tweede Zondag.</i> Over den geest des gebeds, en de godsvrucht tot de H. Maagd	19
<i>Derde Zondag.</i> Over den H. Wil Gods en de zuivere meening.	28
<i>Vierde Zondag.</i> Over de H. Afzon- dering	37
<i>Vijfde Zondag.</i> Over de H. Communie	46
<i>Zesde Zondag.</i> Over moeilijkheden .	56
Besluit	64
Lofzang <i>Te Deum</i>	70
Gebeden vóór en nà de Biecht . .	75
Gebeden vóór en nà de H. Commnie.	86
Gebed met vollen aflat	97
Litanie van den <i>H. Aloysius</i> . . .	98
Gebed tot den <i>H. Aloysius</i> van Gonzaga voor een gelukzaligen levensstaat .	101

	Blz.
Gebed tot den <i>H. Aloysius</i> van Gonzaga	101
Litanie van het allerheiligst Hart van Jezus.	103
Gebed tot den <i>H. Aloysius</i> om een ware godsvrucht tot het H. Hart van Jezus te verkrijgen	106
Litanie van O. L. Vr. van Loreto .	107
Smeekebed van den <i>H. Aloysius</i> tot de H. Maagd	110
Gebed tot Maria om de bekoring te overwinnen.	110
Misgebeden	112
Gebeden na de H. Mis	127
Gebeden onder het Lof	129
De H. Kruisweg	131

I M P R I M A T U R.

M. J. DE BEER, Sup. Gen.
ad hoc delegatus.

TILBURGI, 18 Maii 1899.